

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

22. ÅRGANG NR. 2 MAJ 2008

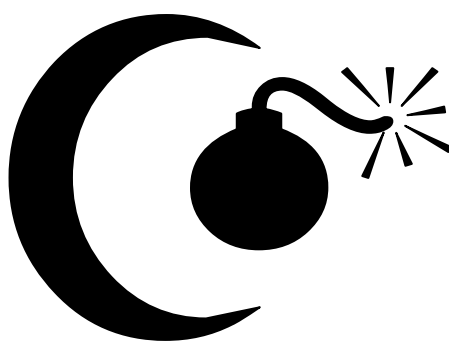
Er vi for civiliserede til selvforsvar?

I forarget tonefald og med alle moraliserende pegefingre fremme er der i årtier på rygraden dømt "diskrimination" fra danskere højt på strå, når landsmænd har formastet sig til at hævde danskernes interesser i eget land over for tilvandrede, fjendske fremmede. Selvfølgelig er det diskrimination, velanbragt endda, at skelne mellem "os" og "dem". Og det kan såmænd citeres fra glemmebogen, at *diskriminere* i grunden bare er det latinske ord for at *skelne*.

Ifølge islamisk opfattelse skelnes derimod udtrykkeligt klart mellem "os" og "dem" med udtrykkene *Dar al-Islam* på den ene og *Dar al-Harb* på den anden side. Det betyder "Islams lejr" eller "hus" på den ene side og "krigens hus" på den anden - der skelnes kontant mellem den del af verden, hvor islamisk verdensanskuelse har sejret, og den del, hvor der føres islamisk, hellig krig, indtil den sejrer. Så det ligner godt og vel en tanke, at en jordansk domstol sidst i april 2008 ud fra jordansk lov og efter sagsanlæg fra en gruppe koransmænd godtog at indlede en proces mod den danske avistegner Kurt Westergaard og de redaktører, der har ladet de berømte profettegninger trykke i aviserne.

Og det ligner vel også en tanke, at Kongeriget Jordans ambassadør, selv om han residerer i Berlin, ikke er blevet kaldt til møde i Danmarks udenrigsministerium i København for at få en belæring til videresendelse hjemadtil om, at Danmark aldeles ikke hører under jordansk retsområde og på det skarpeste protesterer mod denne uhyrlige antagelse. Og Danmarks ambassadør i Amman er heller ikke hjemkaldt. Heller ingen danskere har afbrændt jordanske flag. I diplomatisk sprogbrug kan folk blive bedt om at gå ad Helvede

til på en sådan måde, at de glæder sig til turen, men danskerne bør alvorligt overveje at kaste omsvøbene væk og sætte sig for at skelne - ja, diskriminere - så det forstås. Når "de" skelner fjendtligt, må "vi" også gøre det.

Men noget kulturbestemt står åbenbart og ulykkeligvis i vejen for at slå igen i den uerklærede krig, "de" fører imod "os" - i Danmark, i resten af Vesteuropa og i USA. Hæmningen, der tydeligvis lammer viljen og dermed evnen til forsvar, sammenfattes meget tankevækkende af en amerikansk forfatter, Raymond Kraft. *Jihad*, den islamske helligkrig mod anderledes tænkende, har efter hans mening haft held til at vende høflighed, pænhed, medfølelse og grundlæggende anstændighed, der præger den kristne, vestlige civilisation, til et våben imod os selv. Islam har gjort vort ønske om fred til et våben. Har indset, at vor sagmodige godlidenhed ikke måler sig med dens vilde barbari, og vil udnytte det forhold, indtil vi taber og Islam vinder. "Vi er blevet for civiliserede til at slå vore fjender, måske for civiliserede til at overleve. Vor anstændighed er blevet til et dolkestød i vor egen ryg", mener Kraft.

Selv om mange i Vesten *hævder* at

have aflagt den kristne tro, har de stadig bibeholdt en grundlæggende kristen, ydmyg sans for menneskelig ufuldkommenhed og begrænsning, der er kilden til tolerance over for alle medmennesker, fordi disse har samme vilkår som én selv og derfor ikke et hår bedre i en ufuldkommen verden. Men de har skævvredet den til idé om at gøre bod for vore forfædres synder.

Og når folk ikke længere tror på syndernes forladelse, ender de åbenbart med at ofre sig selv. Eksempelvis i Tyskland, hvor mange synes at have byttet nationalsocialisme ud med nationalmasochisme. Eller i den Europæiske Union, der fra at være et samarbejde om frihandel er blevet et politiserende formynderisk monster, der intet gør for europæerne med kun for unionen, dens kommission og dens mange politikere, der lever af den. Eller måske også store dele af den katolske kirke, der snarere end at være et fællesskab af troende agerer som en lobby-organisation, der agiterer for åbne grænser og masseindvandring fra den såkaldte "tredje verden".

Derfor: Vi skal ikke føle skyld over korstogene - de var en forsvarskrig mod islamisk aggression siden år 622. Og vi skal ikke beklage, at forfædre har koloniseret islamiske lande i tidsrummet fra 1830 til 1960, mens islamiske koloniseringsforsøg mod Europa stort set varede fra 900-tallet til hen mod 1700-tallet. Vi skal heller ikke beklage slaveriet, der hverken skal benægtes eller undlades anerkendt som et mørkt plet på generaliebladet. Men vi skal med ret hævde, at den vestlige civilisation er den eneste, der - til forskel fra den islamiske verden - har bandlyst det tolt. Så hvorfor er vi ene om at føle skyld?

Muslimsk herredømme

"Vantro" under muslimsk herredømme lever en slavetilværelse. Serberne har prøvet det igennem flere hundrede år.

side 3

Det danske sprog

Sproget er ikke blot et redskab til at kommunikere med. Det er også bærer af en kultur.

side 11

P-regler på Nørrebro i Kbh.

På Nørrebro foregår trafikreguleringen efter islamiske regler, som myndighederne nødtigt blander sig i.

side 12

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året - se kuponen side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:
Tlf. 86 13 24 01 Fax 70 25 24 01
Danske Bank Reg.nr. 9173 Konto 4547551
SWIFT-BIC: DABADKKK
www.danskebank.dk

E-mail:
danskeren@danskeren.dk

Internet:
www.dendanskeforening.dk

Redaktion:
Bibliotekar Harry Vinter (ansv. red.),
harry.vinter@tele2.dk

Cand. mag. Peter Neerup Buhl,
pnbuhl@hotmail.com

Styrelsen:
Keld Rasmussen (formand)
tlf. 24 22 12 00
otier@privat.dk

Tomas Kierstein (næstformand)
tlf. 41 13 13 69
tkierstein@msn.com

Ole Steenen
ole.steenen@hotmail.com

Harry Vinter
harry.vinter@tele2.dk

Regnskabsfører og styrelsessekretær:
Thomas Andreasen
tlf. aften/weekend 86 13 24 01

Juridisk konsulent:
Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
tlf. 49 19 15 54, fax 49 19 18 54

Mødearrangør:
Murer Poul Vinther Jensen
tlf. 61 13 00 32
povj@webspeed.dk

AV-konsulent
Henrik Søndergaard

Publikationsansvarlig
Per Bührmann

Distributionsleder
Lars Larsen

DANSKEREN

udkommer 4 gange årligt - nemlig i:
februar, maj, september og december

Det skal huskes, at vort skyldkompleks dyrkes og udnyttes dygtigt af både ydre og indre fjender. For nutidens vesterlændinge bevæges bestandigt til at føle sig vagt skyldbetyngede hele tiden uden altid at vide hvorfor. Vestens "humanitære" ideer er vel da ikke andet og mere end verdslige udgaver af kristen medfølelse, der i skævvreden form pålægger os over skatterne at formøble penge til at brødføde vanvittige fødselsrater i andre kulturer - herunder dem, der er os fjendtligt stemte? Og er "menneskerettighederne" ikke blevet skævvredne til at forhindre Vesten i at opretholde og beskytte egne grænser og forsvare sin egen livsform?

Og med blikket rettet mere hjemadtil: Efter murens fald skrottedes tankerne om klassekampen, der afløstes af af-

gudsdyrkelsen om "parallelsamfundet". På bannerne står der i dag "multikulturalisme" i stedet for "klassekamp" - eller måske snarere islamisme i stedet for socialisme? For når "proletariatet" åbenbart kun lever på papiret i Marx Brothers' samlede værker, må nogle vel prøve at importere en erstatning fra den såkaldte tredje verden?

Den socialistiske utopi synes byttet ud med den multietniske. Og når revolutionen åbenbart er sygnet hen, så står vel tilbage kun en ødelæggelseskraft, der slippes løs på det nationale fællesskab?

Er vore egne dermed blandt vore egne, værste fjender?

Keld Rasmussen

Et 60 år gammelt citat

"Mon der vel nogensinde har været noget som dette Tredie Rige? Af de foreteelser, som jeg i mit liv personlig har kendt til, er den, der kommer det nærmest, Islam, den muhamedanske verden og verdensanskuelse.

Ordet Islam betyder hengivelse, det er vel det samme, som Det Tredie Rige udtrykker i sin håndoprækning: Din i liv og død.

...Den muhamedanske verdensanskuelse har som nazismen en uhyre selvfølelse: Den rettro står over alle vantrø, een rettroende sjæl er mere værd end hele verdens guld. Den er i sit væsen klasseudslettende som Det Tredie

Rige, den ene muhamedaner er, om han er vandbærer eller emir, ligeså god som den anden. Den har et vældigt sammenhold og stor hjælpsomhed de troende imellem - 10 % af din formue skal du give til de trængende af Islam, og det er ikke almisse, men en gæld du betaler.

I sine ritualer har Islam lighed med Det Tredie Rige: de rettroende får ikke tid til at blive fremmede for hinanden. Nogle ting i "Min kamp" ligner kapitler i koranen..."

"Breve fra et land i krig" af Karen Blixen, 1948

Demografisk krigsførelse

Serberne har i lange perioder af deres historie været under fremmed herredømme og har derfor ikke kunnet forhindre folk fra nabolandet Albanien i at sive ind i landet. Som muslimer har albanerne en meget højere fødselsrate end de kristne serbere, og de udgør derfor nu flertallet i Kosovo-provinsen.

Derfor mener Danmarks regering, at serberne har mistet retten til den del af deres land, som hedder Kosovo.

Tibetanerne har i mange år været under fremmed herredømme og har derfor ikke kunnet forhindre folk fra nabolandet Kina i at sive ind i landet. Kinesere, som slår sig ned i Tibet, er undtaget fra Kinas 1-barns politik, og kineserne udgør derfor nu flertallet i Tibet.

Derfor må den danske regering formo-

des at mene, at tibetanerne har mistet retten til deres land.

De to aktuelle eksempler bør gøre det klart for enhver, at et folk, som ønsker at sikre deres efterkommere en tryk tilværelse, skal gøre sit yderste for at forhindre fremmed indvandring. Der må kun gives opholdstilladelse til assimilerbare enkeltpersoner. Der må aldrig gives opholdstilladelse til folk, som anser sig for at tilhøre særlige grupper, der adskiller sig fra de indfødte.

Serberne og tibetanerne er magtesløse overfor nabolandenes demografiske krigsførelse. Danskerne har stadig et valg.

Harry Vinter

Når islam får tøjlerne

Sådan gik det i Kosovo og Metohija

Af Georg Lavik

Gennem Serbias tusindårige historie var Kosovo og Metohija i hundredevis af år centrum for staten og dertil den religiøse hovedbastion – serbernes kulturelle hjemsted - og kilden til deres historiske traditioner.

Den serbiske nationale ideologi, som fremkom gennem Kosovos prøvelser og Kosovos lidelser - (i hvilke ”St. Vitus Dag Slaget” på Kosovo Polje 1389 indtager den centrale plads) – er søjlerne under den store bygning, som udgør serbernes nationale tempel.

Når det siges, at uden Kosovo kan der ikke findes noget Serbien eller en serbisk nation, så er det ikke bare genoplivet nationalromantik fra det 19. århundrede; udsagnet impliserer mere end bare territoriet; mere end bare en følelse af hårdt vunden national og statslig uafhængighed: Kosovo og Metohija betragtes som selve nøglen til serbisk identitet. (1a).

Når man fatter, hvilken afgørende vægt serberne lægger på tilhørsforholdet til Kosovo og Metohija, så indser man også, at dette folk ikke vil opgive det sted, som de betragter som fødestedet for folk og sin nation.

Myten og sandheden

Kosovo og Metohija - to centrale regioner i det bestående Serbien - har udgjort selve essensen af serbisk åndelig, kulturel identitet og statsdannelse fra middelalderen og til dags dato. Serbisk kulturel og demografisk styrke illustreres bedst ved det faktum, at der - endnu - findes 1500 identificerbare serbiske kulturmonumenter i Kosovo og Metohija. Talløse fremstående serbiske adels-familier boede i disse områder; som familierne Brankovic, Hrebjanovic, Music og Vojnovic, af hvilke nogle var grunnlæggere af serbiske dynastier. (1a).

I lighed med mange andre nordmænd er nærværende forfatter forfærdet over den ensidighed og fortielse, som hidtil har præget konflikten mellem serbere og albanere. Helt fra statsminister Bondeviks og justitsminister Dørrums rejse til Kosovo/Albanien og deres oprettelse af en luftbro, som blev brugt til at hente over 6000 albanere til Norge, har den ensidige fremstilling af

konflikten bare blevet værre og værre: Serberne er aggressorerne - albanerne de forfulgte ofre.

Georg Lavik er uddannet ingeniør. Han har været aktiv modstander af indvandringen igennem de seneste 30 år, bl.a. i samarbejde med afdøde Torfinn Hellandsvik i Den Norske Forening

Et afslørende foredrag

Forsker og forfatterinde Bat Ye'or er født i Egypten og er bosat i Svejs. Hun er specialist i begreberne ”Dhimmi” og ”Dhimmitude”; begreber hun har præget gennem sin forskning i de sidste 34 år. Siden 70'erne har hun skrevet talløse artikler om ikke-muslimer under islamisk styre.

I en tale til ”The International Strategic Studies Association” i august 1995 under et symposium over krigen på Balkan, udtalte hun bl.a. følgende:

Mine damer og herrer!

Mit tema for aftenen er: ”Myter og Politik: Oprindelsen af myten om et tolerant pluralistisk, islamsk samfund – jeg understreger ordet ”tolerant” – som blev udeladt fra programmet.

Da jeg for ti år siden ankom til Amerika i forbindelse med lanceringen af min bog: ”The Dhimmi, Jews And Christians Under Islam,” blev jeg slået af inskriptionen på arkivbygningen i Washington: ”Fortiden er prolog.” Jeg havde troet – i det mindste ved begyndelsen af min forskning – at mit

tema relaterede til en fjern fortid, men indså, at samtidige hændelser hurtigt moderniserer denne fortid.

Muslimske lande, hvor islams lov – Shari'a – var blevet udskiftet med moderne lov, indført af europæiske kolonimagter, er i gang med at forlade den sekulariserende trend og erstatte den med islamisering på utallige livsområder. Dette indtryk af fortidens tilbagekomst, blev endnu mere påtrængende under arbejdet med min næste bog, udgivet i 1991. Den engelske udgave vil foreligge i løbet af nogle måneder, titlen er: ”The Decline Of Eastern Christianity Under Islam” – 7th to 20th Century: From Jihad To Dimmitude.”

I dette studie forsøgte jeg at analysere de utallige processer, som havde omskabt rige og mægtige kristne civilisationer til islamske lande, samt deres langtidseffekter - som reducerede indfødte kristne majoriteter til spredte, små religiøse minoriteter, som nu langsomt er ved at forsvinde. Denne komplekse proces med islamisering af kristne lande og civilisationer på begge sider af Middelhavet har jeg kaldt: ”Dhimmitude”-processen og civilisationen af de folkeslag, som undergik denne omformning, har jeg kaldt civiliseringen af ”Dhimmitude”.

De virkelig indfødte folkeslag, var jøder og kristne: Ortodokse, katolikker eller fra andre østlige, kristne trossamfund. Muslimske jurister omtaler dem samlet som ”Bogens folk”; ”bogen” er Bibelen og alle er underlagt de samme vilkår i henhold til islamisk lov. De kaldes dhimmies – beskyttede folk – fordi islamsk lov beskytter deres liv og ejendom på betingelse af, at de underkaster sig islamisk styre.

Vi forlader Bat Ye'or et øjeblik, for at omtale begrebet ”dhimmi” lidt nærmere:

I følge muslimske jurister stammer selve dhimmibegrebet fra den dhimma (overenskomst), som Muhammed skal have indgået med jødene i Khaybar-oasen 140 km udenfor Medina, som han havde belejret og tvunget til overgivelse. Profeten tillod jødene at fortsætte med at dyrke jorden i oasen, men bare som fæstere, og han krævede, at de skulle aflevere halvdelen af afgrøden og forbeholdt sig ellers retten

til at fordrive dem, når det måtte passe ham. Til gengæld lovede han at beskytte deres liv og sikkerhed. Lignende aftaler blev i de følgende år indgået med jøderne i andre arabiske oaser og med så vel fastboende, som med omvandrede kristne stammer. (På Muhammeds tid boede der store kristne og jødiske befolkninger på Den arabiske Halvø.

Dhimmi-befolkningerne fik ret til at beholde deres religion mod at betale en tributt (jizya), som blev symbolet på deres underkastelse. (Bat Ye`or).

Siden blev dhimmi-institutionen – som oprindeligt omfattede de såkaldte ”Bogens folk”, dvs jøder og kristne, udvidet til også at gælde Persiens zarathustranere. Ifølge senere tradition, skal Muhammed under belejringen af Khaybar have udtalt, at ”Jorden tilhører Allah og hans budbringer”. Kalif Omar ibn al-Khattab tilføjede, at Allahs budbringer – og derfor også budbringerens efterfølger – kaliffen, havde ret til at ophæve overenskomsten med dhimmierne, når det passede ham. Endelig er denne opfattelse af muslimernes forrang frem for alle andre, begrundet i den islamske lov, som ikke anerkender eksistensen af legitim regeringsmagt udenfor islams kontrol. Efter muslimernes opfattelse vil hele menneskeheden med tiden gå over til islam eller bøje sig for islamsk styre. (Bernard Lewis, s. 61. 2000.) (2a)

Historiens kilder - Bat Ye`or:

Jeg vil ikke gå i detaljer, fordi dette er et meget omfattende og komplekst tema, men for at forstå serbernes situation bør man kende til, hvorledes serberne blev behandlet igennem 500 år – dvs. præcist som andre kristne og jødiske dhimmier. De deltog i denne Dhimmitude-civilisering. Det er vigtigt at have for øje, at dhimmitude-civilisationen vokser frem af to religiøse love: Jihad og Sharia, som etablerer et specielt ideologisk system, der gør det obligatorisk – under jihad operationen – at anvende terror, masse mord, deportationer og slaveri.

Serberne – fordi jeg taler om dem i aften – undslap ikke denne skæbne, som var den samme for alle befolkningerne i Middelhavsområdet, som blev besejret af Jihad. I hundredevis af år kæmpede serberne for at frigøre deres land fra Jihads og Shari`as love – som havde ”legaliseret” deres undertrykkelse.

Mens jeg analyserede og skrev om dhimmitude-prosessen og dhimmitude-civiliseringen; lyttede jeg til radio, så på fjernsyn, læste aviser og sad med en ubehagelig følelse af, at tiden blev

skruet tilbage. Moderne politikere, sofistiskerede skribenter – som bruger telefoner, fly, computere og alle verdens moderne teknik – syntes at vende flere hundrede år tilbage, med parykker eller stive snipper – mens de brugte eksakt de samme, korruperende argumenter, den samme forvredne kortsynede politik, som tidligere havde bidraget til den gradvise islamisering af utallige ikke-muslimske folkeslag. Jeg måtte faktisk ryste mig selv i et forsøg på at skelne fortiden fra nutiden.

Så – er fortiden altid prolog? Er vi dømt til altid at forblive fanger af de samme fejl? Helt sikkert, hvis vi ikke kender fortiden. Og denne fortid – den lange og pinefulde proces, i hvilken kristne tilintetgøres af Jihads og dhimmitudes lovværk – er historisk tabu; ikke bare i islamiske lande, men fremfor alt i Vesten. Den er blevet begravet under en myte; fabrikeret af vestlige politikere og religiøse ledere i den hensigt at fremme egne nationale strategier og økonomiske interesser.

Mærkelig nok opstod denne myte i Bosnien-Herzegovina i det 19. århundrede. Den hævder, at det tyrkiske styre over kristne i de tyrkisk-okkuperede europæiske provinser var retfærdig og lovlige. At det islamske, tyrkiske (ottomanske) regime var naturligt, ”tolerant” og velordnet overfor sine kristne undersåtter; at dets justits var pletfri, og at kristne var garanteret sikkerhed for liv og ejendom gennem islamske love. Tyrkisk (ottomansk) styre blev forvredet til at være det mest passende regime til at herske over Balkans kristne.

Denne teori blev fremmet af europæiske politikere i den hensigt at sikre magtbalancen i Europa og i den hensigt at blokere det russiske fremstød mod Middelhavet. For at retfærdiggøre opretholdelsen af det tyrkiske åg over slaverne, blev det fremstillet som en model for et multi-etnisk og multi-religiøst rige. Virkeligheden var selvsagt en ganske anden! Det tyrkiske (ottomanske) rige blev primært skabt af århundreders brug af Jihad mot kristne befolkninger; følgelig blev Jihads lovværk – som blev udarbejdet af arabiske, muslimske teologer fra det 8. til det 10. århundrede – anvendt mod de underkuede kristne og jødiske folkegrupper i de tyrkisk-islamske kolonier. Disse regler er integreret i den islamske lovgivning som vedrører de ikke-muslimske, besejrede folkeslag og udgør følgelig en vis homogenitet gennem det arabiske og tyrkiske vælde.

Dhimmitude-civilisationen – i hvilken

serberne deltog – havde mange aspekter som udfoldede sig med skiftende politiske situationer. I 1830-tallet gennemførte tyrkerne (ottomanerne) – tvunget af europæiske magter – en række reformer, som tog sigte på at afslutte undertrykkelsen af de kristne.

I den serbiske region var de muslimske bosniere de mest fanatiske modstandere af kristen frigørelse. De kæmpede mod de kristnes ret til at eje landområder og på lovlige vis at have samme rettigheder, som de selv havde. De lod som om, at muslimer og kristne havde boet sammen i århundreder – i festligt broderskab under det gamle system – som gav dem total dominans over kristne. Dette argument bruges den dag i dag (1995) af den muslimske, bosniske præsident Izetbegovic og andre. Han påstår, at de 500 år med kristen dhimmitude, var en periode med fred og religiøs harmoni.

Sandheden om Izetbegovic findes på: <http://www.serbianna.com/columns/savich/022.shtml>.

Når myterne sættes under luppen

Lad os nu konfrontere myten med virkeligheden. En systematisk undersøgelse af forholdene for de kristne, blev ledet af britiske konsulere i det tyrkiske (ottomanske) rige i 1860'erne. Storbritannien var den gang Tyrkiets stærkeste allierede. Det var i landets egen interesse at sørge for, at undertrykkelsen af de kristne blev afskaffet – for at forhindre russisk eller østrigsk indblanding. Konsul James Zohrab sendte fra Bosnien-Serai en fyldig rapport, dateret 22.6.1860 – til sin ambassadør i Konstantinopel, Sir Henry Bulwer – hvori han analyserede administrationen af provinserne Bosnien og Herzegovina. Han slog fast, at fra 1463 til 1850 havde de bosniske muslimer kunnet glæde sig over alle feudalsystemets privilegier. Igennem dette tidsrum på næsten 300 år, blev kristne utsat for hårdhændet undertrykkelse og grusomhed. For dem fandtes ingen anden lov end deres herrers lunefuldhed.

Devshirme systemet er velkendt. Det blev indført af sultan Orkhan (1326-1359) og varede i ca. 300 år. Det bestod af en regulær udskrivelse af børn fra den kristne befolkning på Balkan. (Se bogen ”I krigens Hus”, 2003, s. 74, s.128.)

De unge i alderen fra fjorten til tyve år blev islamiseret og gjort til slaver i den tyrkiske arme. Udskrivelserne – som i begyndelsen fandt sted i

kontingenter på tusinde hvert femte år – blev senere en årlig foreteelse. For at tage modet fra mulige desertører blev børnene overført til fjerne provinser og betroet muslim-ske soldater, som behandlede dem hårdt som slaver.

Et andet rekrutteringssystem sørgede for udskrivelsen af kristne børn i alderen seks til ti år (Ichoghlani), som blev reserveret sultanens palads. Der gen-nemgik de i fjorten år en tyrannisk træning under opsyn af eunukker. (Et system til at gøre sorte, kristne og animistiske børn til slaver på samme måde som Devshirme, eksisterede i Sudan; noget som vil fremgå af dokumenter, som publiceres i min bog. Fortsat eksisterer en slags Devshirme-system i Sudan, som er blevet beskrevet og fordømt af FNs specialrapport om Sudan, samt i en nylig artikel i den nyeste fredagsudgave af Londonavisen Times.)

I 1850 gjorde bosniske muslimer opstand mod sultanens autoritet og reformer, men de blev nedkæmpet af sultanens armé, som blev assisteret af kristne, i håb om, at deres situation ville forbedres, ”men de opnåede næppe noget ved det”. Desuden – trods sin hjælp til sultanens armé – blev de kristne avvæbnet, mens muslimene, som kæmpede mod sultanen, fik lov at beholde deres våben. Kristne forblev undertrykt som hidtil og konsul Zobrab skriver om reformerne:

”Jeg kan roligt fastslå, at de forbliver et dødt dokument”.

Hvad angår straffriheten, som blev garanteret muslimerne af sultanen, skriver Zobrab, citat:

”Denne straffrihed – som ikke strækker sig til at tillade de kristne at blive behandlet anderledes end tidligere, er så helt igennem utålelig og uretfærdig, eftersom den tillader muslimer at plyndre de kristne ved hjælp af tunge krav/fordringer. Ved brug af falske anklager sker der daglige fængslinger. En kristen har ringe muligheder for at kunne retfærdiggøre sig, når mod-standeren er en muslim.

”Kristne tillades nu at besidde fast ejendom, men hindringerne, som de møder, når de forsøger at skaffe sig den, er så mange og besværlige, at meget få indtil nu har vovet at sætte sig op imod disse. Selv om en kristen kan købe land og tage det i besiddelse, er det, når han har fået sin ejendom i orden [...] at den kristne føler sin hjælpeløse stilling og regeringens falskhed. [Under et hvilket som helst

påskud] ”bliver den kristne i 19 af 20 sager berøvet sin ejendom, og han kan da anse sig som lykkelig, hvis han får den pris tilbage, som han gav for den.” Citat slut.

Konsul Zobrab fortsætter, citat:

”Kristen bevisførsel i Medjlises (tribunal) bliver som regel afslået. De kristne, som ved dette, kommer sædvanligvis forberedt med muslimske vidner (...), for tyve år siden havde de rigtignok ingen lov bortset fra deres godsejeres luner.”

Efter et mislykket oprør i 1809 mod de forhadte tyrkere, opførte tyrkerne et tårn af de døde frihedskæmpers kranier i den serbiske by Nis

”Sager vedrørende undertrykkelse er hyppigt resultatet af muslimsk fanatisme, men regeringen må holdes ansvarlig; for hvis synderne var blevet straffet, ville undertrykkelse nødvendigvis blive sjælden.” Citat slut.

I foråret 1861 bekendtgjorde sultanen nye reformer i Herzegovina, hvor han lovede bl.a. frihed til at bygge kirker og at bruge kirkeklokker samt mulighed for, at kristne kunne erhverve fast ejendom.

Konsul William Holmes i Bosnien-Serai kommenterer løfterne i en skrivelse til ambassadør Sir Henry Bulwer og nævner, at løfterne kun sjældent finder anvendelse. Han nævner, at serberne, som udgør det største samfund, blev nægtet retten til at bygge en kirke i Bosnien-Serai. Hvad angår retten til at købe land, skriver han:

”Hver tænkelig hindring lægges i vejen for, at de kristne skal kunne købe land og meget ofte - efter at det endelig er lykkedes kristne at købe - er det ingen hemmelighed, at ejendommen bliver taget fra dem ved brug af et eller andet uretfærdigt påskud”.

Konsul Longworth skriver fra Beograd i 1860, at ifølge sine forordninger:

”Kan regeringen fremskynde en sådan reform, men jeg stiller gerne spørgsmål ved, om det ikke vil medføre mere ondt end godt at proklamere en social lighed – som på grund af tingenes nuværende tilstand og samfundsmæssige forhold - er moralsk umulig.”

Det største problem var i virkeligheden afvisningen af at acceptere såvel kristne som jødiske vidneudsagn ved islamske domstole. Konsul Longworth kommenterer ”de slappe og ondsksfulde principper, som ligger til grund for handlingerne i muslimske retslokaler, hvor det eneste middel til at sikre kristne retfærdighed er, at falske, muslimske vidner tillades at afgive forklaring på deres vegne”.

Situationen ændrede sig ikke, og i 1875 oplyste storvesir Mahmud Pasha, den britiske ambassadør i Konstantinopel, Sir Henry Elliot om ”umuligheden af at tillade kristne ret til at vidne ved retterne i Bosnien.” Ambassadøren noterer, at forsikringen om lighed mellem kristne og muslimer er illusorisk, så længe som denne distinktion opretholdes.”

Den juridiske situation medførte alvorlige konsekvenser på grund af retssystemet, som han forklarer:

”Dette er et punkt (nægtelsen af vidneret) af stor vigtighed for de kristne, for eftersom de religiøse domstole ikke tillader hverken dokumentation eller skrevne beviser og heller ikke godtager kristnes beviser, kan de ikke gøre sig håb om retfærdighed fra dem”.

Problemet med at indføre reformer i et rige af en sådan størrelse frembragte denne desillusionerede kommentar fra Sir Francis, som var generalkonsul og dommer ved den britiske konsulære ret i Konstantinopel i 1875:

”Den moderne forvrængning af den orientalske retsopfattelse er sandelig en indrømmelse overfor en sagsøger som en nådegave og ikke erklæringen om en retlighed grundet på retsprincipper i følge lighed for loven”.

Konsul Blunt skriver fra Pristina den 14. juli 1860 til ambassadør Bulwer om situationen i Makedonien, citat:

”I lang tid har Uscup provinsen (Skopje, Makedonien) været et offer for røvere: Kristne kirker og klostre, byer og indbyggere bliver nu plyndret, massakreret og brændt af muslimske, albanske horder på samme måde som for ti år siden”.

”De kristne tillades ikke at bære våben. Når man tager manglen på et godt politi i betragtning, utsætter dette dem for flere angreb fra røvere”.

”Kristen bevisførelse i retssager mellem muslimer og ikke-muslimer, tillades ikke i de lokale domstole”.

Ti år tidligere udtalte han:

”Kirker blev ikke tilladt opført, og man kan bedømme målet for tolerance som blev praktiseret den gang, ved at måtte krybe under døre, som var knapt 5 fod høje. Det var en fornærmelse at ryge og at ride foran en tyrker; at krydse hans sti; eller at undlade at rejse sig for ham var ligeledes galt.

Fra konsul Edward Freeman - 30.12.1875 – erfarer vi, at de bosniske muslimer havde sendt en anmodning til sultanen, som slog fast, at før reformerne, ”levede de som brødre sammen med den kristne befolkning”. Faktum er – skrev konsulen – ”det synes at være deres hensigt at reducere de kristne til deres tidligere, gamle stilling som livegne”. Så nok en gang vender vi tilbage til myten. Når vi læser datidens litteratur, ser vi, at obstruktionen overfor serbere, grækere og andre kristne frihedsbevægelser var rodfæstet i to argumenter:

Kristne dhimmier er i kraft af deres fødsel uegnede til uafhængighed og selvstyre. De bør derfor forblive under islamisk styre.

Det tyrkiske (ottomanske) styre er en perfekt model for et multireligiøst og multi-etnisk samfund.

I realiteten er dette teologiske, islamske argumenter, som retfærdiggør Jihad, eftersom alle ikke-muslimske folk ikke bør bibeholde politisk uafhængighed, fordi deres love er onde og til sidst må erstattes af islamsk styre. Det samme ræsonnement finder vi hos Hamas i sin Palæstinensiske Pagt af 1988. Disse argumenter er meget almindelige i den teologiske og juridiske litteratur og fremføres af moderne islamister.

Hemmelig forståelse sikrer mytens bevarelse

Myten døde ikke med det tyrkiske riges sammenbrud efter 1. Verdenskrig. Den tog i stedet en anden form:

Den Nationale Arabiske Bevægelse; som promoverede et arabisk samfund, hvor kristne og muslimer kunne leve sammen i perfekt harmoni.

Endnu en gang var dette et produkt fra europæiske politikere, forfattere og gejstlige. Og på samme måde som myten om det tyrkiske (ottomanske) politiske paradys blev skabt for at blokere for uafhængighed for Balkanlandene, var den arabiske multireligiøse fraternisering et

År 1999: NATO-støttede KLA-terrorister triumferer med serberes hoveder, som de efter muslimsk sædvane har skåret af. Manden til venstre hedder Valon Chufllaj. Han har UNMIK-identitetskort og er nu medlem af ”Kosovas Beskyttelseskorps”.

argument for at ødelægge den nationale frigørelse for ikke-arabiske folk i Mellemøsten. (Kurdere, armenere, assyrere, maronitter og zionister.)

Trods strømmen af kristne på flugt fra massakrer og folkemord på vejene i Tyrkiet, Irak og Syrien - helt fra begyndelsen af dette århundrede og frem til 1930'erne – fortsatte myten at blomstre; hovedsagelig opretholdt af arabiske forfattere og gejstlige. Efter at det var lykkedes Israel at frigøre sit land fra Jihads love og dhimmitude, kom myten tilbage i form af et multi-kulturelt og multireligiøst Palestina, som måtte afløse staten Israel. (J.fr. Arafat's tale i FN, anno 1975.) Dens skadelige virkninger førte til ødelæggelsen af de kristne i Libanon. Man skulle kunne tro, at myten ville ende der.

Men pludselig tilbød den nylige krise i Jugoslavien en ny chance for reinkarnation af myten i form af en multireligiøs muslimsk bosnisk stat. Hvilken mulighed! En muslimsk stat midt i Europas hjerte. Og vi kender resten; lidelserne, elendigheden, alle krigens prøvelser, som denne myte nok engang bragte i sit kølvand.

Som afslutning vil jeg sige et par ord.

Dhimmitude-civilisationen udvikles ikke straks. Det er en lang proces, som involverer mange elementer og en speciel tilrettelæggelse. Den indtræffer, når folk erstatter historie med myter; når de hellere vil kæmpe for at støtte disse destruktive myter end for egne værdier, fordi de er forvirrede over at have forvandlet løgne til sandhed. De klamrer sig fast til disse myter, som om de var den eneste garanti for overlevelse, når de i virkeligheden er vejen til ødelæggelse. Stillet overfor beviset og historisk lærdom, foretrak disse folk at ødelægge den, i stedet for at konfrontere den. De erstattede historie med barnlige eventyr og lever derfor i en tilstand af hukommelsestab.

Så langt Bat Ye`or.

Historikere og antropologer strider om, hvilke folkeslag, som ”kom først” til Kosovo og Metohija; her skal vi derfor bare kommentere de åbenbart urigtige punkter (anklager), som er fremsat

mod serberne, både fra albansk side og fra vestligt hold og gengive noget af det, som bl.a. professor Gil-White anfører i en 69 sideres artikel om temaet:

”Vi er blevet solgt et falskt billede af Kosovo”.

Den 24. mars 1999 påbegyndte NATO bombningen af civile serbere, fordi – som man hævdede – dette var den eneste måde at få stoppet den jugoslaviske regerings omfattende etniske udrensning af albanere.

Almindelige mennesker i Vesten godtog denne forklaring.

Man kan ikke ligefrem klandre dem, for i årevis havde vestlige medier hævdet, at national uro forårsaget af sepa-ratistalbanere i Kosovo, skyldtes det faktum, at de blev anset for at være en belejret minoritet; forfulgt af en ultranational serbisk stat.

Givet denne spærreild fra mediernes, troede den vestlige offentlighed på det tidspunkt, da bombingen blev igangsat, på NATOs påstande om, at dette var nødvendigt for at forhindre et folkemord mod albanske civile i Kosovo.

Men antag, at jeg fortalte Dem, at den følgende liste opsummerer de politiske

fakta i Kosovo i 1981, da separatist-aktiviteten fra radikale albanere for alvor tog til:

(1) Kosovo-albanere kontrollerede styret i provinsen;

(2) Kosovo-albanere kontrollerede de kulturelle institutioner;

(3) Albansk var det officielle sprog i provinsen (og i virkeligheden blev serbere i Kosovo tvunget til at lære albansk, det modsatte var ikke tilfældet);

(4) Uddannelse blev ledet på albansk;

(5) Albanere udgjorde den overvældende majoritet af studenter ved Pristina Universitet;

(6) Albanere udgjorde den overvældende majoritet i Kosovos politistyrker;

(7) Som *The Economist* rapporterede i 1981, "Hr. Fadil Hoxha (var) medlem af Jugoslaviens fælles statspresident-skab og en kosovoalbaner".

Hvad betyder dette?

Den jugoslaviske nations fælles presidentskab blev sat sammen af repræsentanter fra de grundlovgivende republikker; samt af repræsentanter fra Kosovo og Vojvodina. Kosovo og Vojvodina var imidlertid ikke jugoslaviske republikker, men provinser i Serbien. Kosovo blev således behandlet, som om det var en jugo-slavisk republik, hvad konføderationens fælles præsidentskab angik.

Fra 1974 kunne Kosovos parlament i Pristina (hovedstaden i Kosovo), nedlægge veto mod afgørelser, som blev truffet i Beograd og som omfattede hele den jugoslaviske føderasjon – (i hvilken Kosovo er en provins), men Beograd havde ingen indflydelse på sager, som blev afgjort i Pristina. (!)

Albanerne diskriminerede serberne i industrien og i den politiske administration.

Serbere i Kosovo blev – tilsyneladende fra tidligt i 70'erne – udsat for terrorisme på lavt niveau og udmattelse fra enten den albanske KLA eller dens forløbere. Dette forårsagede i første omgang en strøm - derefter en flod af kosovoserbere, som flygtede fra provinsen i frygt for at miste livet.

Er dette billedet af en undertrykt albansk minoritet i Serbien? Eller er det billedet af en undertrykt serbisk minoritet i Kosovo?

Under bombingen af Serbien påstod NATO, at Milosevic - under bomberegnen – myrdede 100.000 – eller måske 500.000 (hvem holdt optælling?) kosovoalbanere.

Et stort antal. Men hvad hvis jeg fortalte Dem, at det samlede antal mennesker, som døde under bombing-

en udgjorde højst 788 individer? Og det er ikke engang albanske civile; tallet repræsenterer alle døde og inkluderer derfor døde serbiske soldater og civile, så vel som albanske KLA-terrorister.

De kan med god grund mistænke mig for at have manipuleret tallene, men dette er ikke mine tal; de er NATOs! Faktum er, at NATO ikke har kunnet fremvise en eneste albansk civil i Kosovo, som skulle være myrdet af den jugoslaviske hær eller sikkerheds-tjeneste!(2a).

Blir De forarget over dette?

Hvis ikke, så vil måske dette gøre det: NATOs undskyldning for at starte bombingen var en påstand om, at der havde fundet en massakre sted i byen Racak i Kosovo, men **Racak var en avisand fra Kosovos Befrielsehær (KLA) – iscenesat i samarbejde med NATO!**(3a).

Krigen mot Serbien var med andre ord et arrangeret job; skabt af NATO og de ledende vestlige medier. Alle som ved lidt om Vietnamkrigen – som blev retfærdiggjort gennem et forfalsket angreb på amerikanske tropper (som aldrig fandt sted) i Tonkinbugten, og som blev gennemført ved kontinuerligt at lyve konsekvent og massivt overfor det amerikanske folk - vil se ligheden.

Hvilken er den største skandale?

Er det, at NATO løj til os gentagne gange med den hensigt at starte en aggressionskrig mod uskyldige serbere? Er det, at NATO allierede sig med de værste fascister, terrorister og islamske fundamentalister – mennesker, som med glæde og stolthed deltog i massakren på tusendvis af serbiske civile?

Eller er den største skandalen det faktum, at intet af dette nogensinde blev en forsidehistorie i den vestlig presse (I modsætning til Vietnam, hvor løgnene til sidst kom op til overfladen)?

Eller er den største skandale det faktum, at almindelige borgere i Vesten fortsat ikke ved, hvad som virkelig skete i Jugoslavien?

Ref.:

(1a) Prof. dr. Dusan T. Bataklovic: "History of Kosovo and Metohija".

(2a) Brix, Hansen & Hedegaard: "I Krigens Hus" – Islams kolonisering af Vesten".

(3a) Ass.prof. Fransisco Gil-White: "The Serbs Were Not Oppressing Kosovo Albanians"Quite the opposite (2002)

Handel med organer

Den tidligere chefanklager ved Det Internationale Krigsforbrydertribunal om det Tidligere Jugoslavien, Carla Del Ponte, udgav i en april en bog, *The Hunt*", hvori hun fortæller, hvordan hun forgæves forsøgte at få rejst sager imod albanske krigsforbrydere, som førte flere hundrede tilfangetagne serbere til lejre i det nordlige Albanien. I disse lejre blev organer fjernet fra de levende fangers kroppe, hvorefter organerne blev fløjet til købere i Europa og Mellemøsten. Når fangerne ikke havde flere brugbare organer, blev de slået ihjel.

Del Ponte, skriver lige ud: "Repræsentanter for UNMIK og KFOR og endog Tribunalets dommere i Haag frygter for deres liv, når det komme til forbrydelser begået af KLA/UCK."

"Politifolk fra Bern og Bruxelles og hele vejen til Bronx er helt på det rene med de vanskeligheder, det fører med sig, når man forsøger at undersøge albansk organiseret kriminalitet".

Forbrydere på fri fod

Det er repræsentanter for denne albanske mafia, som NATO nu har gjort til ledere af det serbiske Kosovo. Den såkaldte præsident Hashim Thaci, i mafiakredse kendt som Slangen, har flere mord på samvittigheden og var på listen over verdens mest eftersøgte terrorister, indtil præsident Clinton i 1998 besluttede sig for at bruge ham til at fremme USAs interesser på Balkan.

Ramush Haradinaj var såkaldt premierminister for Kosovo, indtil der i 2005 blev rejst sag mod ham ved Tribunalen i Haag med anklager for kidnapning, voldtægt, tortur og mord.

Danskeren Søren Jessen-Petersen, chef for UNMIK, sørgede for, at Tribunalen i april 2004 så sig nødsaget til at løslade Haradinaj grundet mangel på beviser. Vidnerne, som Jessen-Petersen havde ansvaret for at beskytte, døde nemlig én for én kort før retssagen. De resterende var skrækslagne og turde ikke at udtale sig.

Carla Del Ponte skriver i sin bog: "Søren Jessen-Petersens lovprisning af Haradinaj viser, hvor svag UNMIK er, og hvor sammenfiltret UNMIK er med albanerne. FNs særlige udsending og chef for den civile FN-administration i Kosovo havde offentligt taget parti for Haradinaj længe før Tribunalen i Haag fik mulighed for at tage stilling".

HV

Ret ikke bager for smed

Vi kender alle sammen de urimelige sager: Snart kan en dansk mand ikke være sammen med sin kone fra det fjerne Østen, og snart bliver en tysker med mange års bosættelse her udvist. Senest fik en thailænder, der havde doneret en nyre til en herboende, ikke lov til at blive i Danmark i kort tid endnu for at gå til kontrol. Så tager mange fornuftige mennesker sig til hovedet og siger, at nu er vores udlændingelov blevet for stram. Ethvert rettænkende menneske krummer tæer over sådanne afgørelser, men drager mange ikke den forkerte konklusion og ”retter bager for smed”?

Det er skammeligt, at danskere kun med stort besvær kan få deres udenlandske ægtefæller hertil. Undertegnede har selv på nærmeste hold gennemlevet de frustrerende sagsbehandlinger og næsten umulige krav. Kun skal man med denne problematik altid huske, at årsagen hertil er den stik modsatte af ”fremmedfjendskhed” og restriktiv udlændingepolitik. Årsagen er tværtimod at finde i vore lovgiveres ønske om at overholde alskens antidiskriminations-

bestemmelser fra internationale fora, som langt de fleste lande i verden ser stort på. Ikke mindst de islamiske lande, som har udelukket halvdelen af deres befolkninger, nemlig kvinderne, fra at omgås mænd fra de 5/6 af menneskeheden, som de ”vantros” lejr udgør.

Fordi vi ikke vil lovgive separat over for uønskede og velkomne typer af udlændinge (konkret mod islamiseringen og for danskeres frie partnervalg), er det eneste alternativ det firkantede vanvid: Samme restriktioner mod alle. (Eller rettere sagt: Alle andre grupper end muslimer rammes af disse udvisninger). Ved således at skabe uvilje mod ellers kloge restriktioner og med deraf følgende myter om ”verdens strengeste udlændingelov” spiller man selvfølgelig kortene i hænderne på underkastelsesindustrien. (Skønt den nuværende angivelige ”strammer”-regering står for godt 35 % af alle statsborgerskabstildelinger siden 1979...). Resultatet er foreløbig blevet, at de velkomne lukkes ude, og at andelen af uønskede på permanent ophold vokser. Fornuften kan ikke sejre inden

for ligebehandlingslogikken – den har indbygget i sig, at den sejrer ad helvede til.

For 30-40 år siden, da gæstearbejdere kun var gæster, og dansk indvandringslovgivning groft sagt bestod i, at politiet uden videre kunne smide folk ud af landet efter eget skøn, var det langt lettere på individuelt plan at få slægtninge og andre hertil. Det er udelukkende den giftige cocktail af menneskerettigheder og muslimer, som de seneste årtier har forpestet al sund politisk tænkning og ganske forrykt bundet alle danskere på mund og hånd.

Så til dansk-udenlandske ægtepar, virksomheder med ekspertmangel og i øvrigt alle andre med normale forbindelser til udlandet: Ret ikke bager for smed! Jeres problems kilde er ikke Dansk Folkeparti & Co., men menneskerettighedscentrene og deres medsamsvorne.

Peter Neerup Buhl

Fødevarerkrise? - Nej, befolkningsekspllosion!

Igennem de seneste måneder er fødevarerpriserne steget kraftigt verden over. Således er alene prisen på ris steget med 30 % siden januar i år.

Verdensbanken oplyser i en nylig rapport ”*Rising food prices: Policy options and World Bank response*”, at den vigtigste årsag til de stigende priser er, at miljøhensyn har fået mange lande til at anvende voksende dele afgrøderne til produktion af biobrændstof. Dertil kommer, at voksende oliepriser har gjort produktionen dyrere, og at voksende velstand i først og fremmest Kina og Indien har medført større efterspørgsel på kødprodukter. Produktion af kød lægger beslag på store mængder vegetabilsk foder.

Verdensbanken vurderer, at de stigende priser vil medføre sult for yderligere 100 millioner. I forvejen lever 2,7 milliarder mennesker for mindre end 2 \$ per dag, hvilket betyder, at de ikke har råd til at skaffe sig en sund kost. Med andre ord får næsten halvdelen af Jordens 6,7 milliarder indbyggere en utilstrækkelig kost. En stor del af dem lider direkte af

sult, og det er der mange mennesker, som med rette er forfærdede over. Men i virkeligheden er sult en helt naturlig del af tilværelsen. Del gælder for alle levende arter, hvad enten det drejer sig om gråspurve, klokkeblomster eller mennesker, at deres antal afhænger af den til rådighed værende fødemængde.

I hårde vintre er der mange mennesker, der lægger foder ud til fuglene, men inderst inde ved vi godt, at det forslår som en skrædder et vist sted, og at naturen ubønhørligt vil regulere bestanden, inden vinteren er omme. Tilsvarende er det med den fødevarerhjælp, som mange velmenende menne-

sker og organisationer iværksætter til de fattigste lande, hvor sulten er størst. Uanset leverancer og støttekoncerter, som lover at ”det går bedre dag for dag”, så vil den voksende bestand af mennesker i de fattigste lande nådesløst se sig reguleret af naturens ubønhørlige lov: Der er grænser for vækst.

At en del af kornproduktionen nu anvendes til produktion af biobrændstof har kun en marginal betydning i den forbindelse. Faktisk er det imponerende, at verdens fødevarerproduktion i mange år har kunne holde trit med befolknings-tilvæksten. Igennem de seneste årtier er antallet af munde, der skal mættes, vokset med omkring 80 millioner om året!

At det har kunne lade sig gøre, skyldes udelukkende den vestlige verdens kreativitet og dygtighed.

Men sulten kan ikke afskaffes ved at forøge fødevarerproduktionen..

Forøget fødevarerproduktion forøger blot det antal mennesker, som kan overleve, før sulten sætter ind som regulator. Sådan har det også været i vor del af

verden. Der er kun få danskere, der ved det, men det er faktisk mindre end 100 år siden, at sult var en naturlig del af hverdagen for mange danskere.

Men hvorfor er sult så ikke længere en del af tilværelsen i den Vestlige verden, når sult er naturens middel til at sætte grænser for vækst?

Det skyldes ganske enkelt, at vi i den Vestlige verden har narret naturen ved selv at regulere bestanden. Ved hjælp af prævention (p-piller, kondomer osv.) holder vi selv befolkningsvæksten nede. End-

og med en sådan effektivitet, at folketallet falder i flere vestlige lande – incl. Danmark, hvor folketallet udelukkende

vokser som følge af indvandring.

Ved hjælp af prævention forhindrer vi bestanden af vesterlændinge i at vokse op til sultgrænsen. I stedet for at bruge ressourcer på at opfostre store børneflokkene, bruger vi ressourcerne på at skabe en bedre tilværelse for de færre børn, vi får.

Derfor er prævention den direkte årsag til velstanden i den vestlige verden.

Vil de fattige lande være sulten kvit, er de nødt til at gøre lige så. Der findes ikke andre måder.

Harry Vinter

Sult er udbredt, hvor befolkningsvæksten er størst. Befolkningstallet i Afrika er firedoblet siden 1950, mens det i Europa kun er vokset med få pct.

Historien om Kosovos skæbne

Af Agnar Andersen, Tromsdalen

For knapt 600 år siden var Kosovo en central del af Serbien og befolket af serbere, som tilhørte den slaviske folkestamme. Religionen var gresk-ortodoks.

Men i 1389 blev Kosovo, Albanien og andre provinser på Balkan okkuperet af muslimske hærstyrke fra Tyrkiet (Det Osmanske imperium). Albanerne accepterede okkupanternes islamske religion, men serberne i Kosovo ville ikke konvertere til Islam og blev efterhånden presset bort af tyrkerne til fordel for albanerne. Tyrkernes herredømme over sit erobrede område varede i ca. 500 år

Da kom den såkaldte balkankrig, hvor styrker fra Rusland, Østrig og til dels Ungarn gjorde en ende på tyrkernes besættelse.

Efter denne krig blev provinsen Albanien formelt oprettet og anerkendt som selvstændig stat i 1913, og efter 1. Verdenskrig i 1918, blev Jugoslavien skabt med grænser, som omfattede provinserne Serbien, Bosnien, Herzegovina, Kroatien og Slovenien. Kosovo indgik som en central del af Serbien.

Den 2. verdenskrig

I april 1941 erobrede tyskerne Serbien, samtidig med at den Hitler-venlige Mussolini gennemtvang indlemmelsen af Kosovo under Albanien i et «StorAlbanien». Fra 1943 overtog tyskerne også kommandoen over den øvrige del af Jugoslavien, hvor særlig kroaterne og albanerne gik sammen med tyskerne mod serberne, som for en stor del blev presset ud af Kosovo med vold.

Den serbiske partisaner mod tyskerne led hårde tab, mens albanerne og kroaterne deltog aktivt på nazisternes side mod serberne. Læs om den skræmmende dødslejr i Jasenovac for serbiske fanger. I bogen «Ustasja» af Jan Otto Johansen.

Efter 2. Verdenskrig

Efter denne krig fik Jugoslavien igen de samme grænser som i 1918, men med en ny socialistisk regering med den katolske diktatoren Tito i spidsen. Han bestemte, at fordrevne serbere fra Kosovo ikke måtte vende hjem. Gamle serbiske ejendomme blev overtaget af albanere, - samtidig med at overgrebene mod det serbiske mindretal fik lov at fortsætte, sådan at der til slut kun var knap nok 12 procent serbere tilbage i

Kosovo,

Efter Tito-epoken kunne det gamle flerkulturelle Jugoslavien ikke holde sammen længere. Det var den muslimske del og til dels den katolske del af folket, som ikke kunne leve sammen med de græsk-ortodokse (kristne) serbere. Serbiske enklaver i Bosnien og Herzegovina blev presset ud og evakueret til Serbien.

I 1981 begyndte albanerne i Kosovo at kræve løsrivelse fra Serbien. De bojkottede altid alle valg og nægtede at være med i fællesskabet. Dette svarer godt til Koranen kap. 8 vers 66.

Start på brug af våben

Fra de indvandrede albanerne i Kosovo - opstod den kendte UCK-guerilla, - med terrorangreb mod det serbiske (kristne) samfund. Serberne brød sig naturligvis ikke om dette og forsøgte at bekæmpe denne guerilla, og det ene angreb blev besvaret med samme «mønt» tilbage, og karusellen var igang med voksende styrke. Men det var den kosovoalbanske guerilla, UCK - som først begynte at bruge våben i Kosovo! Der var næppe blevet nogen konflikt, hvis disse albanere havde været lige så fredelige som de ca. 300.000 etniske ungare,

som bor i den nordlige del af Serbien. Dette blev aldrig trukket frem i de norske massemedier. Den såkaldte Rambouillet fredsftale, som blev foreslået - kunne ikke blive godtaget.

Forskelsbehandling og krig

Til slut bestemte serberne sig for alvor for at sætte en stopper for UCK-guerillaen, men det kunne de ikke gøre ordentligt uden at fordrive alle de kosovoalbanere, som denne guerilla kom fra. Dette havde ikke noget med etnisk udrensning at gøre, - det var slet og ret en hård måde at få bygt med dem, som skabte ufred og terror - uanset hudfarve og livssyn.

NATO blandede sig derpå i et udenforstående lands interne konflikter og valgte at se bort fra den terror, UCK-guerillaen praktiserede mod serberne, - og fordømte i stedet serbernes angreb på UCK-guerillaen. Denne forskelsbehandling kunne serberne selvfølgelig ikke finde sig i. Da der først blev krig, var grusomhederne der ikke værre end i

Vietnamkrigen.

NATO blandede sig så med sine bombetogter, som til sidst blev udvidet til at omfatte infrastrukturen i hele Serbien - og Norge deltog i dette!

Religionsherredømme

Når jeg ikke har nævnt Slobodan Milosevic, - så er det bare fordi, han ikke kunne svigte sit eget folks ønske om at få lov at leve i fred for albanernes terror og til at fastholde sin legitime ret til Kosovo. Det var kun dette, han stod for, og han kan derfor på ingen måde sammenlignes med Hitler, som ville danne det 3. rige (imperiet) af europæiske lande. Milosevic forsøgte at redde Kosovo for det kristne Serbien, men når den muslimske befolkning der var vokset til ca. 90 procent, var det alt for sent at gøre noget.

EU og NATO har nu i en langvarig eftertid forsøgt at tvinge disse kristne serbere og muslimske albanere til at leve i et religiøst fællesskab i et Kosovo under streng bevogtning. Dette var på

forhånd dømt til at mislykkes, fordi det egentlig er en kamp om religionsherredømmet.

Serberne må nok resignere og indse, at de har tabt deres gamle kulturområde til Islam, - og at de serbiske minoriteter i Kosovo før eller siden må evakueres til andre egne af Serbien for at kunne leve en menneskeværdig tilværelse.

Det, som er i gang med at ske i mange andre dele af verden, hvor Islam har eller begynder at få fodfæste, har omtrent samme forløb som historien om Kosovo kan berette.

Nu har Norge politisk anerkendt, at de muslimske albanerne har overtaget de kristnes Kosovo. Jeg græmmes!

Serberne kæmpede modigt på vor side mod Hitler-Tyskland for ca. 65 år siden, og bare i Norge endte ca. 3500 serbiske krigsfanger deres liv og blev begravet i norsk jord.

Som nordmand føler jeg sorg og skam.

Elsk det land, du kommer til...

Globalisering og moderne teknologi har gjort vandring af arbejdskraft overflødig, mener den succesfulde chef for Renault og Nissan

Carlos Ghosn, som er koncernchef for både Renault og Nissan, har nogle markante meninger om det at komme til et andet land. Og han har gjort brug af sine erfaringer med succes, for han er manden, som for få år siden reddede den japanske bilproducent Nissan fra en truende konkurs.

Han er født i Sydamerika af libanesiske og brasilianske forældre, voksede op hos jesuitterne i Beirut, tog eksaminer fra universiteter i Paris. Før han kom til Nissan i Japan og Renault i Frankrig, var han leder af Michelin i både Nord- og Sydamerika.

Da han kom til Japan ventede han på, at damen gik først gennem en dør, indtil en japansk dame forklarede ham, at i Japan går manden først.

"Ved ikke at gå først, begik jeg ikke bare en fejl, men jeg sendte også det signal, at jeg ikke var interesseret i at lære mig de japanske skikke", fortæller Carlos Ghosn.

Han fortsætter: "Når man kommer til et nyt land, er det afgørende, at man lærer dets skikke at kende, og at man er villig til at respektere dem. Gør man

ikke det, er man ikke den rette til at slå sig ned i landet. Man må række ud og vise, at man er villig til at lære. Så kan man ikke lide det land, man kommer til, kan man lige så godt glemme det hele fra starten....

Elsk det land, du kommer til, og fokuser ikke på svaghederne, men på styrkerne, det er opskriften på transkulturelt lederskab."

Carlos Ghosn mener, at den moderne

teknologi og globaliseringen har gjort det overflødigt at flytte arbejdskraft rundt i verden.

"Hos Nissan har vi et teknisk center med 40.000 ansatte i Tokyo, og hvad enten vi ville eller ej, så kunne vi ikke flytte flere mennesker ind i den by. I stedet har vi oprettet et appendiks til dette center i Hanoi, og det arbejder nu som en fuldt integreret del af Tokyo-afdelingen.

For 10 år siden var det ikke muligt at gøre den slags, men i dag er det, takket være IT-udviklingen. Folk kan lige så godt blive hjemme i Hanoi, for der er ingen grund til at flytte dem til Tokyo. Og de behøver ikke engang at kunne tale japansk, for hovedsagen er, at de kan regne.

Hos Renault har vi et lignende problem, for vi har et stort behov for ingeniører, så nu bygger vi et appendiks op i Indien, og det kommer til at arbejde som en integreret del af hovedkvarteret ved Paris."

Kilde:

Dagbladet Børsen, d. 17. april 2008

Det danske sprog

Vort sprog er bærer af dansk kultur. Uden det, vil vore efterkommere kunne studere dansk kultur i den Fynske Landsby

Af Ole Blente

I 1887 blev det kunstige sprog Esperanto grundlagt af øjenlægen fra Warszawa, L.L. Zamenhof. Hans mål var at skabe et sprog, som alle kunne lære sig ved siden af sit modersmål, og som skulle sikre, at alle mennesker skulle kunne tale med hverandre. Det, mente Zamenhof, ville bidrage væsentligt til at forhindre nye krige.

Esperanto blev nok en konkurrent til spansk og engelsk, men ikke værre end at den østrigske grev Richard Nikolaus Eijiro Coudenhove-Kalergi i 1925 ikke vidste, om det blev engelsk eller esperanto, der løb af med sejren. Det stod imidlertid klart for Kalergi – som i øvrigt den dag i dag æres som måske den vigtigste mand bag det moderne EU – at den kommende verdensregering var afhængig af et sprog.

Kalergi fik sin vilje: "Verden" bestemte sig for et af de to; Zamenhofs ønske blev derimod ikke indfriet: Engelsk blev det foretrukne verdenssprog og - ikke at forglemme - hans tro på, at ét fælles sprog skulle bringe fred til verden, slog fuldstændig fejl. Den amerikanske imperialisme, som bærer af det engelske sprog, har vist sig grusommere end tusinde Djengis Khaner.

I takt med, at Danmark afgiver suveræniteten til EU, FN m.m. afgiver Danmarks Radio sproglig suveræniteten til verdenssproget: Vi tudes ørerne fulde af meningsløs, indholdsløs amerikansk musik og film. Store virksomheder vælger at bruge engelsk som concernsprog. Det samme gør sig naturligvis gældende i vore nabolande. Samtidig bliver tekst på vejskilte og offentlig information stadig oftere skrevet både på dansk og på engelsk, eller bare på engelsk!

UDE AF SYNE, UDE AF SIND!

Eller skulle man i denne sammenhæng snarere sige: **Ude af øre, ude af mund!**

Langsomt, men sikkert tvinges det danske sprog ud på sidelinjen. De mest almindeligste ord erstattes med engelske. Det hedder BRAND i stedet for MÆRKE, LOVE i stedet for KÆRLIGHED.

Men kan det ene da ikke være lige så godt som det andet, vil du måske indvende. Det har du naturligvis ret i. Alt

har sin berettigelse. Flere af den danske guldalders store digtere har i deres værk lovprist det danske modersmål. Eksempler herpå er Edvard Lembckes "Vort modersmål er dejligt", H.C. Andersens "I Danmark er jeg født" og Grundtvigs "Langt højere Bjerge" og "Moders Navn er en himmelsk Lyd". Hvorfor var digterne så ivrige efter at belyse dette emne? Hvorfor har vi sunget disse sange om og om igen i flere hundrede år?

En måde at belyse spørgsmålet på er at se, hvordan sprog er blevet brugt i historien. Vi kan tage Skåne som eksempel. Sveriges interesse i Skåne var nok ikke stor. Måske drejede det hele sig egentlig om Øresundstolden, som i sandhed var stor! Måske derfor blev skåningerne tilstået høj grad af selvstyre ved Roskildefreden i 1658. Men de ville ikke være reservesvenskere og modsatte sig den nye øvrighed. For at styre gemytterne måtte svenskerkongen ty til våbenmagt. "Terroristerne", som frihedskæmpere kaldes i dag, de danske modstandsfolk kæmpede bravt – ordet "snaphane" stammer derfra – så bravt, at krigen blev oprappet: Det danske sprog blev forbandet fra skole, kirke og embedsværk. Ikke engang den stolte by Christianstad kunne de holde sin kulturvandalisme fra: Den skulle staves med K i stedet for Ch. Overalt, hvor rygraden skal knækkes på et besejret folk, må sproget udslettes. Landet kan invaderes på nogle dage, men sproget tager det en generation eller to at udlette.

Friedrich Nietzsche var klar over disse ting. Han var overbevist om, at dem, der er i stand til at styre sprogets udvikling, vil besidde samfundets egentlig magt. Dermed er valget af begreb og sprog ikke længere bare et slagsmål i en sidegade, nej, da bliver kampen om sproget det afgørende slag!

ET FARVERIGT FÆLLESSKAB!

For en del år siden blev mange af os besejret af multikulturalisternes slagord: JA TIL ET FARVERIGT FÆLLESSKAB! Nu er det længe siden, at det blev taget af tapetet. Hvorfor mon det? Måske fordi selv den langsomt opfattende af os er ved at forstå, at vellykket integration af arabiske horder ikke medfører et farverigt verdenssamfund, men tværtimod udslettelsen af europæisk

kultur.

Hvis vi altså ønsker os et rigt og varieret europæisk kulturliv, da må de enkelte folk, med sine kulturbærende elementer (byggeskikke, mad, sprog, klæde- dragter osv.) ikke bare tillades at leve, de må plejes med kærlig hånd, som vore digtere gjorde det.

Vi kan sætte himmel og jord i bevægelse for at redde pandabjørne på den anden side af kloden, men vor egen kultur, vort eget folk ... tja.

ORDDELING

Hvordan kan vi så bidrage til opretholdelsen af et levende sprog?

- Brug det, men ikke misbrug det. For eksempel skriver man på engelsk uden at blinke med øjnene: The general world leadership elite competition, mens vi på dansk knytter ordene tættere sammen: Solbrilleetui.

AN VENDER VI SAMME ORD DELING OG SKRIVER SOL BRILLE ETUI OP LØSES SPROGETS SAMMEN HÆNGS KRAFT OG VI TABER OVER SIGTEN.

Denne artikel "Det danske sprog" er at finde på Den Danske Forenings hjemmeside www.dendanskeforening.dk under temaet AKTUELT. Her findes i tillæg en liste over almindelige engelske ord, som bruges af os almindelige danskere. Ord, som i dansk daglig tale udmærket kunne undværes.

- Kom med forslag og kommentarer til listen, så vi kan få indarbejdet gode, præcise ord.

- Send listen til skoler, virksomheder eller offentlig forvaltning, hvis de bruger engelsk i stedet for dansk.

- Send gerne besked om, hvem listen sendes til (ikke privatpersoner!). Måske vi efterhånden kan lave et arkiv over virksomheder, der følger en dansk profil, og en over dem, der kaster det danske sprog i grams.

Måske skal vi pudse støvet af det udslidte slagord? Måske kan det vise sig at blive det uigendrivelige våben, der giver multikulturalismen banesår?

JA TIL ET FARGERIGT FÆLLESSKAB!

oblente@gmail.com

Parallelsamfund

De parkerer stadig i busbanen på Nørrebro

Af Ole Gerstrøm

I Den Danske Forenings nyhedsbrev af 10. februar 2008 skrev vi om busbanen på Københavns Nørrebrogade ud for Assistens Kirkegård. Siden december 2007 har Deres udsendte mere end en gang om ugen inspiceret forholdene, og der har hver gang holdt mellem 3 og 7 biler parkeret i banen, hvor ellers kun busser har adgang. Dermed tvinges denne nærmest hellige kollektive trafik ud på den ordinære kørebane, med besværlig kørsel til følge.

Som en dansk beboer bemærkede, har indvandrere overtaget hele dette område. Grønhandleren er tyrker, og inden Den Danske Forening skrev om sagen, holdt hans varevogn konstant parkeret i busbanen. Det var hans fjernlager. Men under et besøg den 15. april 2008 fik vi oplyst af en kunde i butikken, at nu er man begyndt at skrive bøder om eftermiddagen. Dog kan det konstateres at, bødeintensiteten er så ringe, at den chikanerende parkering blot fortsætter. Og resten af døgnet har dette multikulturelle samfund gratis parkering, hvor vi andre må slippe op til 26 kr. i timen, når vi stiller vognen i Københavns gader. Så vidt vides, har den øvrige danske presse ikke fundet sagen værd at skrive om.

Fænomenet kendes over hele Europa. Parallelkulturer etablerer sig med sharialovens regler. Man starter med at fordrive politi og P-vagter, og dernæst går det ud over handlende, der sælger svinekød og alkohol. I de senere faser går det ud over biografer og musik.

På Nørrebro er "udviklingen" nået

frem til, at vi kan konstatere, at politi og brandvæsen først rykker ud, når man har ledsagende mandskabsvogne til beskyttelse. Og parkering sker efter sharialovens bestemmelser.

Sorte dyre biler kører ind og ud. Den 14. marts omkring kl. 22 kunne man observere en nyere Mercedes i busba-

hvinende dæk, og forsvandt. Havde der været politi tilstede, burde de 4 have haft en del opmærksomhed.

Nyhedsbrevet fra 10. februar 2008:

NO-GO I EURO-PÆISKE BYER

Af Ole Gerstrøm

På Københavns Nørrebrogade ud for Assistens Kirkegård, er der en busbane. Det er noget, man normalt på rådhuset betragter som ukrænkeligt, nærmest helligt. I Borgerrepræsentationen har der været forslag fremme om også at lade taxaer køre i busbanerne. Det blev nedstemt.

Men på Nørrebro, er det ikke kun færdselsloven, der gælder i disse tider. Andre kulturer er rykket ind, og man kan observere, at busbanen ud for Assistens Kirkegård konstant er belagt med en række parkerede biler. Heriblandt grønthandlerens varevogne, der fungerer som mobilt lager.

Buschaufførerne siges at være rasende over, at deres territorium er besat. Deres udsendte har adskillige gange i december 2007 og januar 2008 været forbi denne multikulturelle P-plads, og hver gang har der holdt en række biler, helt uden P-bøder bag vinduesviskerne.

Det forlyder i kvarteret, at ingen P-vagt eller politipatrulje ønsker at markere sig. Engang var der på stedet en lokal politistation i konstant ramponeret tilstand. Den blev lukket. I det hele taget er den politimæssige indsats på Nørrebro begrænset "under normale forhold." Når politiets patrulje-

*Nørrebrogade i København på en hverdag:
Busbanen er fyldt med parkerede biler
- og bussen må pænt køre udenom.
P-vagter ser man ikke noget til.*

nen med 4 unge mænd af anden etnisk oprindelse, siddende som om de ventede. Der gik 20 minutter. Man talte i mobiltelefon. Pludseligt startede vognen, man svingede hastigt rundt med

der på stedet en lokal politistation i konstant ramponeret tilstand. Den blev lukket. I det hele taget er den politimæssige indsats på Nørrebro begrænset "under normale forhold." Når politiets patrulje-

vogne alligevel kører ind, ser man, at de ledsages af følgevogne, der yder beskyttelse. Det samme gælder for brandbiler.

Deres udsendte har også alarmeret pressen om dette Police-No-Go område. Men ingen har ønsket at røre emnet.

Overfor Jyllands Posten 23. januar 2008 afviser direktør i Parkering København Anders Møller, at der skulle være områder som f.eks. Nørrebro, hvor P-vagterne ikke tør vise sig. Tilsyneladende arbejder journalisterne hjemme på redaktionen, uden selv at bevæge sig ud i frontområdet.

I Malmö er det meget værre. Sydsvenska Dagbladet skrev 22. oktober 2007 om borgere med hver tusindvis af ubetalte P-bøder og nogle med et formelt ejerskab af over 100 biler.

Myndighederne har 17 mio. SEK til gode, som ikke bliver inddrevet. Modellen er, at man lader en person uden midler stå som formel ejer af en lang stribe biler. Han modtager P-bødeopkrævninger, men betaler ikke. Når kronfogden så kommer for at pantte, fremviser stråmanden et stykke papir, hvorefter han har videresolgt vognen til en anden stråmand, og myndighederne, opgiver sagen. Sydsvenska Dagbladet bringer følgende opgørelse:

Tio värstingar skyldiga 17 miljoner kronor

Namn, Skuld i kronor, Antal felparkeringsavgifter, Antal bilar (*)

Ousamma Alaiyan, 4441347, 3768, 139, (108)

Majid Mohammad, 3124754, 2721, 90, (45)

Yasser Mahdi, 2597610, 2195, 10, (23)

Ragnar Demetri, 2276625, 2055, 36, (22)

Nabiel Gad El Haq, 1635535, 1386, 19, (38)

Jalal Baltaj: 1316641, 1125, 746, (236)

Dragan Jovanovic, 456650, 370, 4, (1)

Ringo Petersson, 439150, 405, 17 (?)

Sherwan Suleman, 322400, 280, 26 (?)

Marcelo Fagnani: 299000, 267, 2, (2)

* Inklusive Vägverkets andel och felskrivna felparkeringsavgifter Källa: Kronofogden i Malmö, Vägverket i Örebro

Mange steder i udlandet bruger man en hjullås, der låses fast på et af bilens hjul. Den fjernes først når opkrævede beløb er betalt.

*Busbanen ud for kebab'en er fyldt med biler
- og bussen må pænt køre udenom.
Her gælder shariaens lov:
De vantro skal vige for de rettroende*

Men ingen svensk myndighed vover at tage effektive midler i brug mod dette uvæsen. Vor svenske kilde oplyser, at udlændinge på offentlig forsørgelse kører rundt i store dyre biler, som de

parkerer efter behag på kørebane og fortov, mens de griner højt af de etniske svenskere, der må betale hver en krone, de bliver afkrævet.

I Frankrig har man 751 sensible byzoner (ZONES URBAINES SENSIBLES). De findes på denne regerings hjemmeside: <http://i.ville.gouv.fr/divbib/doc/chercherZUS.htm>.

Den amerikanske islam-ekspert Daniel Pipes skriver, at dette er områder, som den franske stat ikke rigtigt kontrollerer, hvor politiet helst ikke bevæger sig ind, og hvor folk af andre racer og religioner fortrænges. Det er Dar al-Islam (Islams Hus). Det kaldes også forstæderne (les banlieus), stederne med optøjer og bilafbrændinger.

I Storbritannien skrev pakistansk fødte Michael Nazir-Ali den 7. januar 2008 i The Daily Telegraph. Han er nu biskop i den Anglikanske Kirke i Rochester i Syd-England. Han fortalte, at islamiske ekstremister har dannet No-Go områder rundt omkring i landet, hvor det er farligt for ikke-muslimer at bevæge sig ind.

Folk af en anden race eller religion risikerer at blive angrebet, hvis de bor eller arbejder i distrikter, som er domineret af streng muslimsk ideologi.

I Amsterdams Slotervaart-distrikt blev en politistation brændt af nytårsaften 2007, og politiet har lært at holde sig tilbage, for ikke at tilspidse situationen. I hele Holland blev 22 skoler brændt af denne aften, og man skønner at i alt 400 biler på samme måde led helvedes kvaler.

Derfor kære læser, vær taknemmelig hver gang du måtte få en P-bøde af Parkering København o.l. Det betyder, at her udøves endnu dansk myndighed.

Islam

Et samfund uden tillid og loyalitet risikerer let at blive offer for den stærkes ret

Af Bjarke Rosenkilde

Allah indgyder terror dvs. rædsel i sine fjenders hjerter.

”Jeg vil sætte en skræk i livet på dem, der er vantro.

Hug dem over nakken.

Hug dem over hver en finger.”

For at indgyde rædsel i fjendens hjerter, er det i sidste instans afgørende at forstyrre hans tro.

Terror er selve afgørelsen, som vi byder vor fjende”.

Ofte, når talen falder på muhamedanerne, mødes man af undskyldninger og bortforklaringer:

Ja, men det har kristne også gjort, nu generaliserer du, nu skaber du fjendebilleder, og vi har den samme Gud, vi er jo bare mennesker alle sammen m. m.

Desværre, vrøvl.

Fjendebilleder skaber netop de, der brænder flag og ambassader af pga. nogle tegninger.

Ligesom man kan konstatere, at generaliseringen oftest ligger på den islamvenliges side.

Naturligvis har vi ikke samme Gud.

Vor Herre sætter det enkelte menneske frit i ansvar og skyld, og sætter os til at leve som et enkelt menneske imellem fødsel og død og i frimodighed tro på Jesus Kristus.

Hvorimod Allah først og fremmest indgyder rædsel og forlanger underkastelse og total lydighed..

Jeg har længe ønsket at skitsere islam, så både jeg selv og andre med jævn vesterlandsk baggrund kan forstå, hvad islam i grunden er, skønt dette ikke er den absolutte sandhed om islam.

Da det af hverdagens hændelser fremgår, at muslimerne selv har vanskeligt ved at definere ”sandheden om islam”, og siden Salman Rushdie alligevel aldrig ringer tilbage, og CNN journalisten Christina Ammephour, har lavet en film om muhamedanerne, som ingen hjemlig tv-station ønsker at vise, må jeg gøre det, så godt jeg nu kan.

Aller først, betyder muslim: Rettroende, underkastet.

Hvis man tilslutter sig forestillingen om, at muhamedaneren er rettroende,

gør man samtidig sig selv til vantro, i modsætning hertil.

En tanke jeg ikke kan tilslutte mig.

Desværre er der ikke blot tale om retorik. Det er alvor.

Historie.

Muhamed dræbte i sin tid enhver kunstner og intellektuel, som var uenig med ham.

Hvorpå de endte i helvede.

Her ender nemlig de, der modsiger Muhamed, kort og godt.

I 700-tallet bad kopterne, som er det kristne folk, der har lagt navn til Ægypten, muhamedanerne om hjælp til at komme af med romerne.

Hvilket de indvilligede i.

Desværre glemte de at flytte sig igen og har derfor boet der lige siden.

Tilmed har de den frækhed at sige ”vores” om pyramiderne, hvilket fører til spørgsmålet:

Hvad har Muhamedanerne fremstillet, som henhører under værdifuldt?

Kopterne spiser nådens brød, med daglige drab, voldtægter, gidseltagninger, brand, vold og mordbrand, som en del af hverdagen.

Som en kopter rammende har sag det: ”Alternativet er at leve som muslim”.

Koptisk tale – og skriftsprog er beslægtet med græsk.

Et sprog, der formodentlig har lydt over store dele af Nordafrika, Mellemøsten, og dele af Europa, hvor Muhamedanerne på imperialistisk vis siden har brændt, voldtaget, dræbt, bortført, hærget, bragt til slaveri og underkastet sig anderledes tænkende i millionvis.

Ligesom Persien, Afghanistan og Indien har fået samme omgang.

Denne adfærd hyldes i Koranen som værende guden velbehagelig; idet det endelige mål er at udrydde de vantro og bringe hele jorden under Islams herredømme!

Umiddelbart kunne man tro, at målet atter er skurkens i en James Bond film.

Det er det ikke.

Ummaen, det muslimske samfund, har nemlig pligt til at udvide sit territorium

for at bringe så mange mennesker som muligt under sit styre.

For: Der findes ingen gud uden Allah, og Muhamed er hans profet.

Således er både Allah og dennes ord og gerninger, som tilskrives Muhamed, og denne: Islam.

Dvs., at det, der står i Koranen, er indiskutabelt.

”Muslimen kæmper til døden:

Se sværdet udvisker synderne, og han vil få adgang til himlen, ad hvilken port han ønsker”.

Der er sandelig forskel på moral og etik i den muhamedanske og jødisk-kristne verden.

Muhamedaneren henslæber sit liv på jord til gudens fornøjelse, førend det måske passer ham at sende vedkommende i Den Syvende Himmel, som er endemålet for enhver muslim.

Hvilket ikke er Seven Eleven henne om hjørnet, nede i kælderen.

Til omtalte himmel får naturligvis kun den adgang, der har gjort sig fortjent dertil.

Hvilket eksempelvis bombemænd har.

De stryger direkte derop.

Ligesom andre, der begår mord, drab, hærværk, voldtægt, brand i jihad, hellig krig.

Det er værd at nævne, at bombe-mænds/ martyrs familier belønnes såvel pekuniært som socialt.

Guden holder bestandig øje med alt imellem himmel og jord.

Således er det enkelte individ under konstant overvågning.

Vi tror ikke på den samme Gud.

Ligner det ikke i betænkelig grad tvangstanker, når mennesker drevet af forestillingen om, at de kan rense sig, går rundt om en bestemt sten, et bestemt sted, på et bestemt tidspunkt af året?

Ligesom, man må spørge, om ikke også det daglige fysiske bevis på underkastelse overfor den strenge herre, kan ses som et led i den sindslidendes univers?

Indtil guden endelig sender rette vedkommende til den rette himmel, må det

enkelte individ henslæbe sin tilværelse, ofte i stor nød og fattigdom.

Vanskeligheder, som stenrige arabere i Abu Dhabi, Dubai, Kuwait, Oman, Saudi, Iran m.m. lever udenfor rækkevidde af.

Ligesom ignorante vesterlændinge, som flytter dertil for at nyde godt af disse rigdomme.

Imens forvaltningslystne vesterlændinge nærmest betragter den ubegribelige nød og elendighed i den muhamedanske verden med vellyst, og næsten ikke kan vente med at komme i gang med også at frelse den, ser den muhamedanske verden ganske anderledes på samme sag.

Enhver muslim har et regnskab med guden.

Derfor er dennes tilstand, som den er; for alt er bestemt af guden:

Han straffer eller belønner.

Således, begunstiges den stenrige araber.

Han har været guden til behag i tidligere liv.

Hvilket naturligvis berettiger hans position.

Hvorfor hans tyranniske ledelse er indiskutabel.

Ligesom både den fattiges og syges tilværelse uomtvisteligt er dikteret af guden.

Også de får, hvad de har fortjent for deres opførsel i tidligere liv.

I modsætning til, hvad mange europæere søger at bilde sig selv og andre ind, er den muslimske verdens problemer først og fremmest af religiøs karakter.

Til glæde for de få og til ulykke for de, der lider en krank skæbne.

Samfundsstrukturen kan deles op i to, med udgangspunkt i, at muslimen først og fremmest skal elske Allah, dernæst Muhamed, og sidst men ikke mindst: Mor.

Tyrannisk/ feudal centralisme.

Stammeautonomi. Slægtninge på fædres side står sammen imod omverden. Man holder med hinanden imod omverden. Det gælder om at få ret. En objektiv sandhed har i den forbindelse ikke stor betydning. Klanen står sammen imod andre klaner. Det gælder naturligvis om at være mægtig i størrelse og rigdom og derved have indflydelse på tyrannen.

På denne baggrund kan det konstateres, at arabisk middelklasse i europæisk forstand stort set er fraværende.

Den betragtes ellers som et væsentligt led i demokratiseringsprocessen.

Den må man håbe det bedste for.

I lighed med de europæiske teknokrater er klansamfundenes tyranner bevidste om, at et stort proletariat er det letteste at beherske.

Derfor er det muslimske samfund er i lighed hermed delt op i:

Dem, der skal herskes over og os, vi, der skal herske over dem.

Til forskel herfra, sagde vi i den danske nationalstat:

Vi, os, vi danskere.

Tingene forsøgtes i overordnet sammenhæng gjort til fælles bedste.

Indtil internationalister trak det borgerlige samfunds institutioner op ved rode.

Herunder kernefamilien.

Med det resultat vi kender i dag.

Rodløse børn og unge.

Ligesom ældre og enlige ja, selv familier forsvarsløse er overladt til egen skæbne.

Er islams tilhængere de sagesløse ofre, som de ofte fremstilles som?

Af en artikel i Kristelig Dagblad 11.01.08. skrevet af teolog Kirsten Sarauw fremgår det af en konference i Wien om Euroislam:

Til stede var muslimske delegerede med henblik på at formulere en fremtidsvision med udgangspunkt i, at Islam skal afløse kristendommen religiøst og politisk i Europa og USA.

Naturligvis skal de egentlige hensigter tilsløres.

Indførelse af islamisk religionsret, sharia, som betegner den guddommelige

retsorden. Dette skal ske trinvis. I første omgang som parallelret. Efter principet: I har jeres, og vi har vores. Så meget for integration.

Mission ved islamisk bekendelse og synlighed i det offentlige rum. Det såkaldt: "Krigens Hus", hvilket er betegnelsen for områder, der regeres af vantro, skal erstattes af udtrykket: "Bekendelsens Hus."

Islams endemål er dominans igennem bekendelse, mission, politisk kamp og indflydelse via pression.

Aktive medborgerrepræsentanter i kampen for større muslimsk retfærdighed (Sharia). Tørklædesagen, var en prøveklud. Internationalisterne udnyttedes som en allieret.

Hvis artiklen skal tages for pålydende, har muhamedanerne en dagsorden, det kan vise sig vanskeligt at komme uden om.

Der er derfor god grund til at sige:

Du er ikke offer. Du må dele vilkår med os andre.

Vestlige skikke skal altså ikke vige på bekostning af de muhamedanske. Tværtimod.

Allahs underkastede tilhængerskare er helt fra begyndelsen i en tilstand slået af rædsel. De tvinges til at elske Allah over alt på jorden. Højere end deres forældre.

"Vi har skabt mennesket.

Vi ved, hvad hans sjæl tilhvisker ham."

Hverken koranen eller dens skabelseshistorie er systematisk.

Man starter ikke med begyndelsen og slutter med de sidste dage.

Tværtimod synes alt nedfældet i sentenser alt efter, hvad englen Gabriel er kommet i tanke om på det aktuelle tidspunkt.

Udover før nævnte samfundsopbygning kan det tænkes, at koranen med sin opbygning, som for ukyndige dels synes præget af tilfældigheder i hændelsesforløbet og dels for 80 %s vedkommende ses at være en krigsreligion, i sin udformning medvirker til at fremhæve forskellen på, hvordan vesterlændinge og muhamedanere tænker og handler.

F. eks. er der ofte iøjnefaldende forskelle på butiksfacader.

Mon der på denne baggrund er forskel på orden og uorden og ro, uro, og skønhed og ligegyldighed?

Koranen henvender sig til manden.

"Oh I mennesker, frygt jeres herre,

som skabte jer af et eneste levende væsen, og af det skabte dets ledsager, og som af disse to har udspredd over jorden et stort antal mænd og kvinder.”

Allah skabte manden og af denne, kvinden.

Koranens 4. kapitel handler om kvinderne.

Eller rettere sagt om, hvad I skal gøre med dem.

Dvs. hvad mændene skal gøre ved kvinderne.

Kvinden er såmænd mandens ejendom.

Generelt er kvinder under konstant fjendtligt opsyn.

Hvis en kvinde fra en anden klan kan gribes i en prekær situation, så som at have kastet et blik på et mandligt medlem af en anden klan, må hun af hensyn til klanens, familiens ære slås ihjel.

Pointen er, at klanen dermed mister fødselspotentialer, og dermed kommende medlemmer.

Der er med andre ord god grund til, at muhamedanske kvinder sjældent fremstår fristende for udenforstående.

Historien om æblet fra kundskabens træ, som slangen i paradiset frister Eva med, altså syndefaldet, har den konsekvens, at Adam og Eva, som følge af dels frihed til selv at vælge, og dels deres ansvar og skyld, bliver smidt ud af Paradis.

Siden må kvinden føde i smerte og han skal arbejde i sit ansigts sved.

Samme historie optræder i en lignende udgave i Koranen, med Adam i hovedrollen: Han fejler.

Eva derimod, hverken agerer eller har skyld. Hun er tavs.

Gud henvender sig ikke til hende.

Hun skal blot føde sit barn i smerte, og begære sin mand.

”Manden står over hende og skal herske over hende.

Han skal svinge svøben over kvinderne.

Altså: slå dem, hvis de er oprørske, sådan er det, sådan skal det være.”

Kvinden er til stede igennem manden, som et vedhæng til ham.

”Islam anerkender kvinden som en fuldgyltig og lige partner – i formeringsprocessen”.

Om kærlighed:

Adlyd, underkast dig, Allah.

”Kvinden er mandens pløjemark, gå til pløjemarken, hvor og når du vil.”

Kvinden må aldrig afvise sin mand, om det så er på en kamelsaddel.

Kvinden er det halve af manden, og arver i forhold hertil.

Der findes ingen åndelig lighed imellem kønnene i islam.

”Den formastelige, som trodser Guds bud om halv arveret til døtre, ret til flerkoneri og halvering af kvinders vidneudsagn, vil blive ført ind i den evige ild.”

”Sig til de troende kvinder, at de skal holde øjnene for sig selv, og vogte over

Hagia Sofia i Konstantinopel - nu Istanbul. Tidligere den kristne verdens største katedral. Skændet og omdannet til moske.

deres køn; de må ikke fremvise deres pryde, bortset fra det deraf, der er synligt, og de skal lægge deres hovedslør hen over deres halsudskæring.”

Tilsløringen gælder alle kønsmodne kvinder.

Aicha menes at have været 9 år, imens andre hævder, hun var 12, da hun blev gift med Muhamed.

Derfor skal en kønsmoden kvinde skjule sin krop.

Desuden, er det kvindens, og ikke mandens ansvar, hvis han føler, og følger sin lyst ved synet af en utilsløret kvinde.

Det er simpelthen hendes egen skyld..

Hvis hun derfor voldtages inden for hjemmets fire vægge af en slægtning, må hun hellere lade være med at sladre: For hun har nok ikke holdt øjnene for sig selv.

I så fald har hun vanæret familien og

må af samme årsag dræbes.

Om ægteskab.

Kvinden eller kvinderne er mandens ejendom.

Manden tager sig en kone, og sender hende tilbage, hvis ikke varen blev leveret i den forventede stand.

Han straffer hende, og kan altid få skilsmisse, talaq hvis han ønsker det.

Han skal bare sige: Jeg forstøder dig, så er ægteskabet opløst.

Ifølge Koranen, og dermed sharialovgivningen har kvinder ikke eller kun sjældent tilladelse til skilsmisse.

Faderen skal godkende ægteskabet.

Brudens far giver et tilbud:

”Jeg giver dig min datter til ægte.”

Man behøver ikke at spørge pigen.

Hendes tavshed eller beherskede gråd, er tilstrækkelig accept.

Manden kan lade den seneste kone og hendes børn arve.

Derfor er kvindens ældste søn, brødrene, og faderen hendes vigtigste alliancepartner.

Det er sønnens opgave at forsvare sin mor.

Loyaliteten ligger i forholdet kone til søn.

Sønnens loyalitet overfor moderen varer hele livet.

Som rettroende står den muslimske kvinde højere placeret og kan derfor se ned på sine vestlige medsøstre.

Sammenfattende skal det understreges, at når den enkelte skal elske Allah højere, end selv sine forældre, har de ikke noget at skulle have sagt overfor dennes ord, Koranens, som er de ord imamen videregiver.

I bogen Understanding Islam, gør David Cook opmærksom på, at det ikke kan udelukkes, at muslimer med tiden omdefinierer jihad i ikke-voldelig retning.

Bortset fra udsagn beregnet til ekstern brug, finder han ingen tegn på, at omdefinering finder sted.

Med mindre Vesten med sin befolkning er beredt på at blive muslimsk, og samtidig feudalsk, som følge af sharialovgivningen, og dermed rede til at leve i fattigdom og nød, samt uvidenhed og gru, så bør man forsøge at finde sammen imod den aktuelle religiøse og feudale herremandstrassel imod Vesten og den frihed, som stadig kan spores.

Kort sagt er der på den ene side tale om et samfund bygget op om begreberne ansvar, skyld og frimodighed med en overordnet ide om "det fælles bedste", og på den anden side krigsherre- og klanfeudalisme med dybe rødder i koranen, med sit krav om total underkastelse og lydighed.

At den internationalistisk funderede europæiske elite forestiller sig, at disse to ender kan splejsses sammen til et stærkt og holdbart stykke må anses som en af vor tids helt store gåder.

På linie med den, som de forventninger samme elite har til borgerne om stadig at vokse op i ansvar og skyld, skønt samme elite aktivt arbejder på at aflive kristendommen og dermed de forudsætninger, som præger kristne mennesker og samfund.

På denne modsætningsfulde baggrund må samme politiske, kulturelle og økonomiske elite stå til ansvar for ikke at leve op til de krav og forventninger, borgerne har til sine ledere om at varetage deres interesser.

Når eliten svigter befolkningen og dennes tillid, gør den det svært at se, hvordan samfundet skal hænge sammen.

Et samfund uden tillid og loyalitet risikerer let at blive offer for den stærkes ret.

Hvilket vil være ensbetydende med en tilbagevenden til tidligere tiders feudalsamfund - og som sådan et tilbageskridt i Europæisk historie.

Et fremskridt for den herskende elite, hvis betingelser forbedres afgørende, men et gevaldigt tilbageslag for vestens befolkning, hvis lyse frihed og håb om fremskridt fortoner sig i det dystert tiltagende mørke.

Kilder og Tak til:

Den Danske Forening.

Katrine Winkel Holm. Islam, kristendom og kvinder. Tidehverv nr. 1. januar 2008.

Lars Hedegaard, Den hellige krig, NOMOS 5. årgang Nr.2.

Tidsskrifterne: Danskeren, NOMOS, Tidehverv og Frihedsbrevet.

Mogens Camre: Frihedens land.

Muhammedtidende v. Ole Gerstrøm.

MMF. (www.miff.no)

Ebbe Vig: Lilliput Information.

Kaj Wilhelmsen: Radio Holger.

Når viden gør ondt

Udsnit af interview med Bill Warner, direktør for Center of the Study of Political Islam, CSPI

Vi skal fortælle historien om de virkelige ofre – undertrykte dhimmier, de kristne arabere, de egyptiske koptere, armenierne, de afrikanske slaver, hinduerne – og alle de andre. Vi skal fortælle vore vildledte dhimmier om disse ofre, den historie, som jeg kalder "Jihads Tårer".

Vi har et enormt hul i den historiske viden. Det er ikke så meget det, der mangler, der er problemet. Problemet er, at vi ikke engang ved, at det mangler.

Jeg spørger ofte troende kristne: "Hvad skete der med de syv asiatiske kirker, som nævnes i Åbenbaringernes Bog i Det Nye Testamente? De fleste kristne har ingen anelse om, hvordan det græske kristne Anatolien blev til det tyrkiske islamiske Tyrkiet. Buddhister ved ikke, hvordan Afghanistan blev til den ghandarviske buddhismes "ground zero". Jøder kender ikke til deres rolle som dhimmier i islamisk historie. Nordafrika var tidligere græsk og romersk. Hvordan blev Nordafrika islamisk?"

De blev alle islamiske som følge af invasioner, hvor "de vantro" blev gjort til undertrykte dhimmier. I løbet af de følgende århundreder konverterede dhimmierne. At være dhimmie er at være halvvejen til underkastelse under islam.

Alle disse civilisationer blev udryddet. Det er islams mål at udrydde al "vantro" kultur. Men den helt store tragedie er, at historien også blev udryddet. Vi ved ikke engang, at der findes en sådan historie. Næsten ingen "vantro" beskæftiger sig nogen sinde med udryddelsens ikke-eksisterende historie.

Hvor stor er denne ikke-eksisterende historie? I løbet af en periode på 1400 år dræbte de omkring 270 millioner mennesker. Islam er den største kilde til drab i verdenshistorien. Historien om de 270 millioner dræbte er "Jihads Tårer". Hver og en af disse mennesker blev dræbt af én årsag – de var "vantro".

Vi skal kende historien om Jihads Tårer og give den videre til vor dhimmikultur. For det er ikke kun vore ledere,

der er dhimmier, men ved hjælp af medier og uddannelse er hele vor kultur blevet dhimmificeret. Derfor skal de undertrykte dhimmiers historie fortælles.

Historien om jihad og dhimmitilværelsen er så skamfuld og ydmygende, at vi ikke ønsker at vide. De "vantro" mistede alt, hvad deres kultur indeholdt. Deres sprog, kunst, vaner, navne, litteratur, lovsystem, historie... alt. Når du rejser til Egypten, hvor er så pharaernes levende civilisation? Når du tager til Nordafrika, - hvad skete der med den græske, romerske og kristne civilisation? Udryddet.

Man kan finde små rester af de ødelagte kulturer, hvis man søger. Men man finder ikke historien på universiteterne. Universiteterne underviser i den smukke løgn om den islams glørværdige erobring og den "Gyldne Tidsalder", som fulgte.

Men der er også en anden grund til, at vi ikke fortæller den skamfulde og ydmygende historie:

Hvis vi forstår fortiden, så forstår vi også det, som sker i dag. Men vi ønsker ikke at vide det, for viden ville fordre af os, at vi greb til handling. Vi er som manden, der mistænker sin kone for at føre ham bag lyset, men som ikke ønsker at kende sandheden; for hvis han kendte den, ville han være nødt til at gøre noget. Uvidenhed er en god grund til intet at foretage sig.

Vi må ikke lade, som dhimmitilværelsens brutalitet aldrig har eksisteret. 270 millioner myrdede er for mange at ignorere. Og hvad værre er, 210 millioner af de dræbte var "farvede". Selv super politisk korrekte dhimmier kan blive foragede, når de hører om lidelser, som er overgået "farvede".

Ikke blot kan vi redde vor egen kultur ved at vide, hvad der overgik andre "vantro" kulturer. Vi kan også betale af på en moralsk gæld til de døde. Indtil vi anerkender og husker de 270 millioner myrdede, vil deres død have været forgæves.

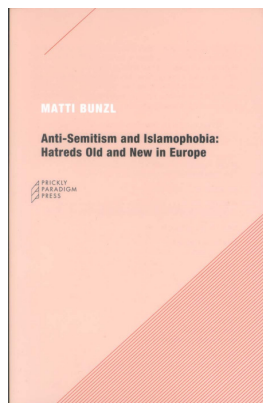
Kilde:

Udsnit af "Two kinds of dhimmis" i *FrontPageMagazine*, 23. april 2008

Bøger og tidsskrifter

Hvilket "had" bag islam-skepsis??

Matti Bunzl:
*Anti-Semitism and Islamophobia:
Hatreds Old and New in Europe.*
(Prickly Paradigm Press, 2007. 116
sider, \$ 10).

Antropologi-
p r o f e s s o r
Matti Bunzls
bog er i ud-
gangspunktet
et tiltrængt
opgør med
bl.a. EU-
racismeover-
vågnings-
centrets pa-
rallelisering
af antisemi-

tisme og "islamofobi". Bunzl placerer antisemitisme som et fortidigt fænomen, som havde til formål at skabe en ren nationalstat, eller som udsprang af en konspiratorisk anskuelse pga. manglende indblik i, hvordan verden fungerer. Derimod er "islamofobi" et moderne, fælleseuropæisk fænomen med det formål at værne den vestlige civilisation. "Islamofober" er ikke så urolige for, om muslimer kan blive gode tyskere, italienerne, danskere etc., som for, om de kan blive gode europæere. Jøderne er derimod blevet anerkendt som gode europæere par excellence, og Bunzl gennemgår mange interessante eksempler på aktuelle tilnærmelser mellem europæiske "højrenationale" og jøder mod den nye, fælles fjende.

Netop fordi jøder nu anerkendes som den europæiske civilisations spydspids, er de ekstra forhad af muslimerne og får kun lidt sympati fra "racismeovervågerne", der i deres Israel-had nægter at anerkende mange muslimske overgreb på jøder som udtryk for antisemitisme (selv om muslimerne får lov til selv at definere, hvad der er kriteriet for antimuslimske overgreb – de skal blot selv "føle" det som et sådant).

At skelne mellem kritik af jøder og af muslimer er så vist på sin plads, men for Bunzl er "islamofobien" i dag vel at mærke et langt større problem end antisemitismen. Han står for bogens hovedafsnit, som følges af seks kommentarer fra andre akademikere, der er uenige med Bunzl i detaljer, men karakteristisk nok er enige i hans vurdering af islamofobi som Europas store problem. Noget, man taler om, i stedet for at drøfte islamkritikernes anliggende i øjenhøjde med dem. En af bogens bidragydere erkender dog, at jøder i Europa kan komme i fare, efterhånden som "andre minoritetsgrupper" får mere og mere magt her.

Flere af Bunzls akademiske kommentatorer ser ikke den store forskel mellem antisemitisme og islamofobi. Mest konsekvent er Susan Buck-Morss fra Cornell University, der helt afviser en opdeling i "dem og os", således kan man ifølge hende overhovedet ikke tale om en "demografisk trussel", fordi hele verden kun er "os". Dette abstraktionsniveau ligger jo desværre bag en stor del af moderne akademiker-tænkning, herhjemme kendt i vulgær form i skikkelse af Rune Engelbreth's "panhumanisme". Ifølge Buck-Morss & Co. taler indlysende sund fornuft imod, at man i dag kan søge ly ved at være del af en bestemt religion, etnicitet, stat eller klasse. Buck-Morss skildrer, hvordan dele af venstrefløjen også er løbet med på opdelingsmentaliteten, og hun konkluderer tankevækkende, at afvisningen af forskellenes betydning er nutidens egentlige radikalt venstreorienterede position.

Det er jo en ærlig erkendelse af den nye politiske fløj-opdeling, som alle bidragydere til nærværende bog tilslutter sig – de står på den grænseløse fløj. Men det er foruroligende, at ledende intellektuelle betragter dette valg som så selvfølgelig indlysende. Alene det, at alle i denne "debatbog" er enige i det væsentlige, siger noget om ensretningen.

Opdelers man i "dem og os", gentager man som en slags tvangshandling fortidens forbrydelser, skriver en af bidragyderne. Det er altså ifølge denne logik den angrebne, der er skyld i krigen ved at forsvare sig... Verden er jo vitterligt organiseret i meget forskellige kollektiver med meget forskellige bærende opfattelser, og man bliver aldeles ikke skyldig i noget som helst ved at mene, at der er en anden vej til en bedre og mere harmonisk verden end den naive, grove sammenblandingsmetode!

"Panhumanismens" kritikere får altid skudt deres angiveligt lave hensigter i

skeene – at de ikke vil det indlysende "gode" – men måske ønsker næsten alle i virkeligheden det i bred forstand samme for verden? Nogle er bare lidt mere subtile og gradvise eller indirekte hvad angår fremgangsmåden. Og måske har man også lov til at tro på, at man kun kan tage ansvar for sit forhold til de andre, ikke for de andres stræben og reaktioner mod os?

At "islamofobi" rummer en selvopfyldende profeti, er jo kun rigtigt, hvis man antager, at muslimernes fremgang og indre forhold på en eller anden måde er vort ansvar, og ikke skal være frugten af deres egne bestræbelser. (Når de indser, at deres samfund har alvorligere problemer end nogle tegninger). Er de virkelig forudbestemt til at gå amok mod os, hvis vi lukker dem "ude" (de har dog deres egne lande) og ikke kan lide deres profet? Men en sådan mere multifacetteret analyse kan man altså ikke forvente fra vor tids ledende akademikere, der ufatteligt nok stadig har den banalt endimensionale, kontraproduktive "én verden"-tænkning som ledestjerne.

Peter Neerup Buhl

Indlæg på Hodjas Blog 17/12 2007:

Forskere ved Tokios Universitet har genmodificeret mus, således at deres naturlige frygt for katte forsvinder.

"Genmodificerede mus nærmede sig katten og puttede sig endda ind til den og legede med den."

Det åbner jo for nye muligheder indenfor islam-forskningen. Hvis vi et kort øjeblik antager, at islamofobi er en virkelig tilstand, så vil magthaverne i fremtiden kunne ordne immigrationsproblemerne med et snuptag, de skal bare genmodificere befolkningerne, så de lader sig dhimmificere uden protester.

Nu er det jo heldigvis sådan, at islamofobi er en neologisme, som islamisterne selv har opfundet - så pyyyyyyyyyhhhh. Hus forbi.

Inspireret af en artikel i Belingske 17. december 2007.

Den største tragedie i Europas nyeste historie

Den USA-støttede etniske udrensning af en halv million serbere på Balkan

Zorica Mitić: *Mellem to tårer.*
En leges krigsdagbog fra Balkan.
Koloritt Forlag, Oslo 2008.

Efter diktatoren Titos død i 1980 begyndte det multietniske Jugoslavien langsomt at gå i opløsning, og i 1991 meldte først Slovenien og dernæst Kroatien sig ud af forbundet. Begge lande blev omgående anerkendt af deres forbundsfæller fra to verdenskrige, Tyskland og Østrig, og genoptog straks den etniske udrensning af serbere, som de ikke fik afsluttet under 2. Verdenskrig. I Kroatien erklærede den serbiske provins Krajina derpå sin selvstændighed.

I Bosnien formidlede FN en fredsaftale mellem serbere, kroater og muslimer, men den brød muslimerne efter opmuntning fra USA, hvorpå de tre folkegrupper begyndte at bekrige hinanden. Senere indledte albanske separatister i Kosovo væbnet opstand mod myndighederne. Også her blandede USA sig på muslimernes side.

Zorica Mitić var nyuddannet anæstesi-læge fra Beograd Universitet, da disse begivenheder begyndte at tage fart. Da hun hørte om kroaternes angreb på Krajina, hvor hun selv stammer fra, besluttede hun sig for at tage dertil for at hjælpe. Her oplevede hun krigens gru på nærmeste hold under de fortvivlende forhold, som FN's og de vestlige landes blokade og ensidige støtte til kroaterne, efterlod serberne i. Der var ganske enkelt mangel på alt.

På det hospital, Zorica arbejdede på, behandlede man alle tilskadekomne uden national skelnen. Hun blev derfor

harm, da Læger uden Grænser en dag mødte op med pakker til de muslimske og kroatiske patienter. Ikke til serberne. Hospitalet ville ikke acceptere denne forskelsbehandling, og de grænseløse læger blev vist bort. Få måneder senere oplevede hun, at en bil fra Læger uden Grænser blev afsløret med maskingeværer og fotoudstyr i bagagerummet.

I 1992 gjorde Zorica Mitić tjeneste ved hospitalet i Pristina i Kosovo, hvor hun for første gang stiftede bekendtskab med de muslimske albanere.

”Til min store forbavselse kom patienterne fuldt påklædte ind på den moderne operationsstue, lagde sig på operationsbordet, trak bukserne lidt ned og skjorten lidt op. Det var tilstrækkeligt til en maveoperation.”

Den første aften gik hun ud for at kigge på byen. ”Jeg undrede mig over, at mange mennesker hostede, når jeg gik forbi og opdagede så, at jeg var den eneste kvinde på gaden. De albanske mænd hostede højt for at tilkendegive, at det ikke var godt for mig at befinde mig på gaden om aftenen. De havde hvide kalotter på hovedet, og de stirrede på mig. Jeg vendte straks tilbage til hotellet.”

Zorica Mitić undrede sig over, at så få albanere tog en uddannelse, som de kunne få gratis. En albaner, som hun fik et venskabeligt forhold til, forklarede: ”De er ikke vant til at lede efter fejl hos sig selv. Det er altid andre, der har skylden. Vore albanske politikere siger ikke: gå i skole, lær noget, tag et arbejde for at opnå noget. De siger: I er fattige, fordi serberne har meget. Derfor må I tage fra serberne.”

Hun opdagede hurtigt, at mange af de utilfredse albanere opholdt sig ulovligt i Kosovo. ”Hvis de havde et sygesikringskort, var det ofte ikke deres, men tilhørte naboen eller en slægtning. Alder og køn afslørede hurtigt den falske identitet. De kom fra Albanien over bjer-

1995: 250.000 serbere på flugt fra Krajina

gene og bosatte sig hos slægtninge, som var kommet hertil på samme måde.”

Zorica Mitić gjorde i flere omgange tjeneste i Krajina. Under et af disse ophold opsøgte hun sin mors og bedsteforældres hjemegn. Her mødte hun en munk, som havde kendt hendes bedstefar. Det er rørende at høre hans beretning om bedsteforeldrenes fordrivelse fra Slavonien, og bedstefaderens indsats for at redde serbere fra ustasierne, - kroatiske nazister. Efter krigens ophør lykkedes det kroaterne at få ram på bedstefaderen.

Familiens skæbne er som et billede på serbernes triste skæbne. ”Mit hjemland er mit hjerte. Der lever jeg”, skriver Zorica Mitić - mellem to tårer.

Zorica Mitić var i Beograd, da kroaterne – med støtte fra amerikanske officerer – brød igennem Krijinas forsvar og udløste den største flygtningestrøm i Europa i vor tid. Flere end 250.000 serbere flygtede fra deres hjemegn. ”Kolonnen var en over 800 km. lang slange, som strakte sig fra Kroatien gennem Bosnien og til Serbien”, skriver Zorica Mitić.

Flygtningestrømmen medførte enorme problemer for det blokerede og nedslidte Serbien. Nogle af flygtningene

Zorica Mitić

blev sendt videre til Kosovo, hvor de mødtes af stenkastende albanere.

På trods af hårdt arbejde fik Zorica Mitić tid til at tage en doktorgrad i anæstesi i 1997. I 1998 deltog hun i en kongres i København. ”Tivoli skal jeg huske som noget af det pæneste i verden”.

I 1998 var Zorica Mitić igen i Kosovo, hvor situationen var blevet betydeligt forværret siden hendes første ophold i 1992. Der kom flere og flere skadede fra kamphandlinger. De hårdest sårede, hvad enten de var serbere eller albanere, blev fløjet til intensiv behandling i Beograd.

Der var knaphed på alt, og en dag opdagede Zorica Mitić, hvordan hospitalets chef tappede hospitalet for medicamenter, som han solgte på det sorte marked.

Opdagelsen blev farlig for Zorica Mitić, og en ven rådede hende til at forsvinde ud af landet; - ikke som flygtning, men som arbejdende. ”Rejs til Norge. Der mangler de læger”.

Zorica Mitić tog imod rådet og sendte jobansøgninger til Norge samtidig med, at hun begyndte at lære sig norsk.

Men forinden hun forlod Serbien oplevede hun NATOs luftbomberangreb i foråret 1999. I den situation ville hun ikke forlade landet. Hun gjorde tjeneste på et hospital i Beograd, mens bomberne hver eneste nat regnede ned fra amerikanske – og danske og norske – fly.

Den 9. juli 1999 underskrev serberne en fredsftale, som gav NATO adgang til at besætte Kosovo, men som samtidig garanterede, at Kosovo skulle forblive en del af Serbien.

Kort tid efter fik hun tilbudt et job i Norge. Her forvandlede hun sine dagbogsblade til erindringsbogen ”Mellom to tårer”.

Det er en spændende og hjerteskrærende, men også hjertevarm fortælling, for ind imellem de dramatiske begivenheder bliver der også plads til kærligheden.

Der findes to former for tårer: dem, man græder af smerte, og dem, man græder af glæde.

”Mellom to tårer” er en meget anbefalelsesværdig indføring i et trist kapitel af Europas nyeste historie.

Harry Vinter

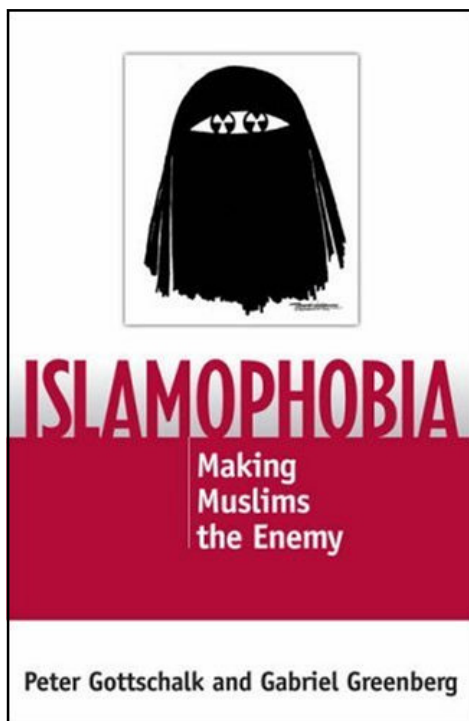
Det nye fjendebillede: Islamofoberne

Peter Gottschalk & Gabriel Greenberg:
Islamophobia.

Making Muslims the Enemy.

(Rowman & Littlefield, 2008. 179 sider.
\$ 19,95).

Det er bemærkelsesværdigt, hvor mange akademiske bøger, der i disse år maner til forsigtighed i brug af ytringsfriheden. I flere årtier, da fjenden var ”det her samfund” i Vesten, var den største dyd ellers at provokere og at nedbryde grænser og tabuer, men nu skal ældgamle religiøse doktriner pludselig behandles med indfølelse og ”respekteres”.

Den nye fjende samles derfor under begrebet ”islamofobi” - det nye modeord, der nu bruges i stedet for argumentation, som arvtager til de tidligere årtiers stemplinger ”racisme”, ”sexisme”, ”fascisme” etc. I nærværende bog udmales det faktisk eksplicit, hvordan begrebet islamofobi indgår i kampen mod diskrimination og fordomme parallelt med kampen mod de førnævnte udskældte ”ismer”.

Forfatterne (fra Wesleyan University) synes at være stolte af denne historiske kontinuitet, men når man tænker på, hvilke forsimplinger og hysteriske, totalitære overreaktioner, de tidligere ”isme”-stemplinger har ført til, må man befrygte en lignende ”fobi”-stempling,

der stigmatiserer enhver islamkritik som udtryk for odiøs, ondsindet frygt.

Tendensen fremgår allerede af denne bog, der gennemgår eller analyserer en lang række (i øvrigt ganske underholdende) avis-karikaturtegninger med brod mod islam. Forfatterne indleder med en historisk gennemgang af forholdet mellem islam og Vesten, og tendentiøst portrætteres Vesten som aggressoren over for en islamisk verden, der igen og igen måtte forsvare sig – som den nu igen må forsvare sig fra en underlegen position mod vore forsimplede opfattelser, der kommer særlig skarpt til udtryk i dagspressens tegninger. Det forargelige ved disse er angiveligt, at de ikke fanger hele situationens historiske kompleksitet og gør muslimernes religiøse dimension til en stereotyp for fjenden. Men hvornår har det været en karikaturs opgave at nuancere? Og hvad hvis det nu er islam som sådan (trods dens mange skikkelser), der er konflikternes årsag, og ikke vor opfattelse af den – og denne indsigt er karikaturtegnernes pointe?

Det var vel snarere virkningen af det moderigtige ”islamofobi”-stempel på den så højt besungne rationelle demokratiske samtale, der burde være genstand for akademisk behandling. Som det fremgår af bogens undertitel, ”at gøre muslimerne til fjenden”, rettes søgelyset nu mod islamkritikerne som problemets rod, skønt fronterne sagligt set er diametralt modsatte, end da ”fascisme”, ”sexisme” osv. var fjenden. Nu er det kritikerne af den forældede, undertrykkende ideologi, der stemples. Den indholdsmæssigt nærmeste parallel til ”islamofobi” ville jo være ”fascismefobi” – at gøre fascisterne til fjenden...

Hvorfor er det, at vor tids akademikere bruger alle deres kræfter på at kritisere og stemple kritikere, der forsvarer moderniteten, i stedet for i det mindste at betragte dem som ligeværdige debatpartnere? Desværre må man konkludere, at den store sag for hovedmassen af Vestens intellektuelle i de kommende år bliver ”islamofobi”, ikke truslen fra islam, og ligesom i 1970’erne bliver der hysterisk hetz og marginalisering af dissidenter.

Peter Neerup Buhl

USA snart alene mod islam?

Uanset om hysterikere kalder det ”etnisk udrensning” eller ej. Ud skal de.

Mark Steyn:

America Alone.

The End of the World As We Know It.
(Regnery, 2006. 224 sider. \$ 27,95).

Den kendte debattør Mark Steyn (www.steynonline.com) har leveret endnu en velskrevet bog, der udmaler, hvordan store dele af Vesten vil gå under i vor levetid. Ikke gå under rent fysisk – intet behøver blive ødelagt – men de nye herrer i huset kan give alt et andet indhold, som tyrkerne gjorde det med Hagia Sophia-katedralen i Konstantinopel.

Den røde tråd i bogen er de to demografiske udviklingslinjer for henhv. Vesten og den islamiske verden: Så sent som i 1970 udgjorde i-landenes befolkning en dobbelt så stor procentdel af klodens befolkning som den islamiske verdens. År 2000 udgjorde i-lande og den muslimske verden en lige stor procentdel, og år 2020 vil forholdet være vendt på hovedet... Pga. manglende fødsler vil de indfødte befolkninger i mange europæiske lande (i USA står det bedre til) i løbet af indeværende århundrede blive reduceret til en brøkdel af de nuværende, og muslimerne vil benytte de maksimalt næste 40 år, inden deres eget fødselstal falder, til via demografien at ændre verdens magtforhold. Det mest populære drengenavn i Belgien (og i Malmø) er allerede nu Muhammed...

Strategien er klar: Ikke så meget terrorangreb som udnyttelse af Vestens ideologiske svaghed og manglende selvtilid. At pukke på den multikulturelle ”følsomhed” og ”rettigheder” for hele tiden at opnå små indrømmelser, hver for sig næsten ligegyldige, men samlet giver de nøglen til huset.

Muslimer kan ikke bare erstatte Vestens manglende fødsler, fastslår Steyn, for muslimer har en anden virkelighedsopfattelse, der skaber et helt andet samfund. Symptomatisk er det, at 83 % af Storbritanniens muslimer nægter arabisk medskyld i 11. september-angrebene (paradoksalt nok glæder de sig samtidig over dem). Ligesom de egentlige terrorister kan muslimer generelt i alle ydre henseender være perfekt ”integrerede”, men indvendigt lever et andet verdensbillede, der ikke lover godt. Som den ledende vestlige islam-

forsker Bernard Lewis har udtrykt det: ”I 1940 vidste vi, hvem vi var, og vi kendte farerne og problemerne. Det er noget andet i dag. Vi ved ikke, hvem vi er, vi kender ikke problemerne, og vi forstår stadig ikke fjendens natur.”

Steyn skildrer, hvor uendeligt sværere det er at gøre op med denne langsomme døds-kurs end med fx nazismen, fordi mange samfundsgrupper – i sidste instans hele befolkningen – i dag spiller fjendens spil. Der er intet sort/hvidt, men mange grå nuancer, også blandt muslimerne, skønt et flertal af disse er antivestlige, og ingen muslimer (og kun få indfødte vesterlændinge!) siger klart fra over for denne kurs. Den generelle muslimske holdning mod Vesten er dog ikke så meget had som foragt – og det med rette, når de ser, hvordan vi på alle mulige måder søger at beskytte, forsvare og retssikre vore værste fjender.

Listen over små indrømmelser er snart uendelig. Og hvor elendigt, det vestlige værn fungerer, antydes af, at USA’s indvandringsmyndighed d. 11. marts 2002 gav Mohammed Atta og Marwan al-Shehhi besked om, at deres visuman-søgninger var godkendte – præcis et halvt år efter, at de havde styret deres fly ind i World Trade Center...

Efter den 11. sept. 2001 var noget af det første, mange vestlige ledere gjorde, paradoksalt nok at besøge en moske for at vise, at muslimer ikke er vor fjende. Svarende til, ironiserer Steyn, at amerikanerne efter japanernes angreb på Pearl Harbor havde skyndt sig at bestille en masse sushi for at forsikre om, at det skam ikke var alle japanere, der var deres fjender. Hvorfor er moralen i dag vendt på hovedet, så den angrebne nu uafbrudt skal forsikre aggressorernes gruppe om venlige hensigter? Hvorfor

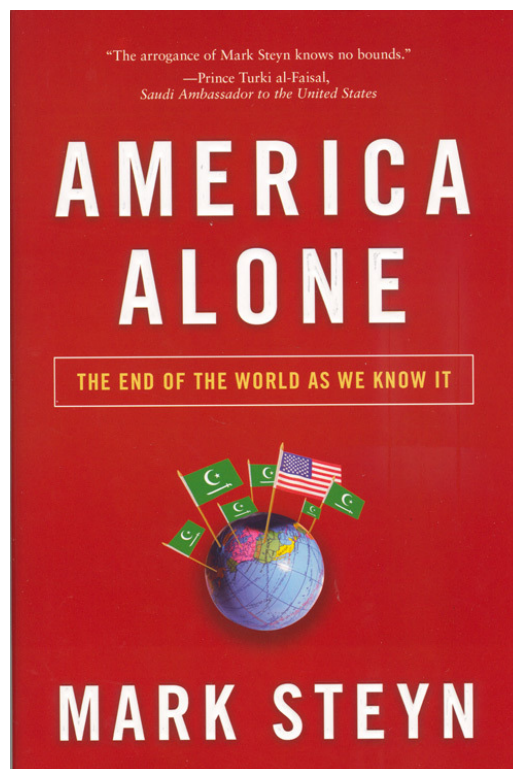
ligger det hele tiden i luften, at det er Vesten, der skal række hånden frem til forsoning efter hvert angreb mod sig, mens selv de mest ”moderate” muslimer højst er passive?

Et fremragende eksempel på en ”moderat” muslim er Abdurahman Alamoudi. Indtil 1998 godkendte han muslimske præster til det amerikanske militær, men så blev det afsløret, at han viderebefordrede midler fra en libysk terrororganisation. Han var i øvrigt også rådgiver i islamiske anliggender for Hillary Clinton...

Over 60 % af muslimerne i Storbritannien ønsker sharia indført. Det er altså ”moderat” at gå ind for stening som straf for utroskab, kun ekstremt at styre fly ind i skyskrabere? Åbenbart. Da en afghansk muslim konverterede til kristendommen, udtalte en af landets ledende ”moderate” imamer, Abdul Raouf: ”Vi kan ikke lade Gud blive ydmyget. Denne mand skal dø. Skær hans hoved af.

Vi vil bede folk om at flå ham i småstykker, til der ikke er noget tilbage.”

Steyn tror ikke på en reformation i islam, for muslimerne kan se, hvad en sådan har ført til for kristendommen (dette resultat kunne Luther og Calvin ikke forudse). Alligevel rummer Steyns liste over tiltag for at vende udviklingen flere forslag, der forudsætter, at islam kan reformeres. Han understreger dog, at det aldrig kan blive vor opgave at

Fx blev en algerier, der havde hjulpet Al Qaeda, løsladt fra sit britiske fængsel i 2004, fordi fængslet påførte ham en ”depressiv lidelse”. I Guantanamo får fanger overrakt koraner af personale med handsker på for at sikre, at vantro ikke tilsmudser den hellige terror-manual. Engelske lufthavne og fængsler flager nu ikke længere med det engelske flag, fordi dets kors fornærmer muslimer. Osv. osv.

reformere den – det kan kun muslimerne selv gøre. Men vi kan skabe de bedst mulige betingelser for en reformation, fx ved at støtte kvinderettigheder i den muslimske verden, tilbagerulle saudiernes verdensomspændende indflydelse og isolere islamiske stater, der forfølger ”vantrø” (det bliver en del). Antivestlige organisationer såsom FN skal marginaliseres, og USA skal uden skam fremme sine idealer, der er bedre end islams, overalt i verden, også militært. Internt i Vesten ønsker Steyn den passiviserende socialstat afskaffet og bedre forhold for børnefamilier.

Alt sammen udmærket, men mindsker det fremmed-tilstedeværelsen her? Muslimerne kommer jo ikke, fordi der er brug for dem. De kommer uanset hvad – fordi de selv og vore multikulturalister ønsker det, uanset hvor mange børn vesterlændinge selv føder. Er Steyns tiltag ikke for lidt og for sent, hvis de ikke suppleres med massive befolkningsflytninger af muslimer fra Vesten tilbage til, hvor de kom fra? Sådanne flytninger er ikke utopi – bl.a. blev de med Churchills velsignelse udført efter 2. verdenskrig. At alternativerne er langt værre, virker sandsynligt

efter læsning af Steyns bog. Der er et misforhold mellem hans forfærdende indsigter og hans forslag til modtræk. Den amerikanske neokonservative aktivisme i verden kan ofte være nødvendig, men den opererer med et andet tidsperspektiv end den aktuelle befolkningsudskiftning i Europa. Mod den skal der tages anderledes fat, uanset om hysterikere kalder det ”etnisk udrensning” eller ej. Ud skal de.

Peter Neerup Buhl

Ja, jeg elsker dette landet

Ole Hasselbalch: Ja, jeg elsker dette landet ... Fortællingen om nordmanden Jan Høeg.

Den Danske Forenings Forlag. 100 kr.

Kort før jul, udkom bogen " Ja, Jeg Elsker Dette Landet ". Den 108. siders bog, er forfattet af Den Danske Forenings fhv. formand professor jur. dr. Ole Hasselbalch, som har valgt at skrive bogen som en fortælling om nordmanden Jan Høeg, en person Den Danske Forening har haft nær tilknytning til lige siden Foreningens stiftelse.

Personligt har jeg truffet Jan Høeg mange gange.

Som leder af foreningens mødevirksomhed drog jeg den erfaring, at Jan Høeg altid havde tid til at komme til Danmark, - når det gjaldt møder, hvor spørgsmålet om Danmarks multietnisering var på dagsordenen.

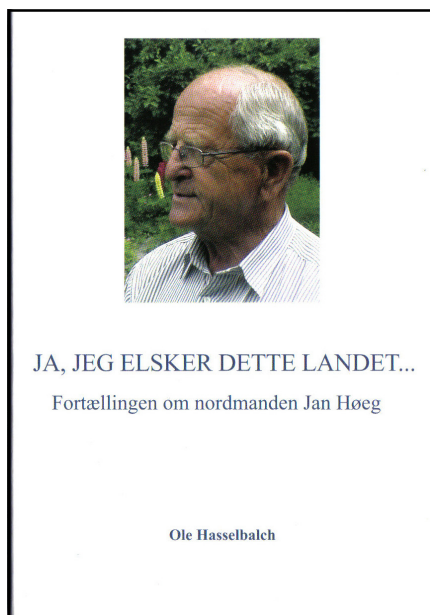
I de forgangne 20 år har der ligeledes været god kontakt fra dansk side ved møder i Norge.

Igennem de seneste 20 år er det blevet til mere end 50 møder rundt om i de danske provinsbyer, i København, ved flere af vore Sommerstævner, samt Grundlovsmøder, det seneste var på Borum Eshøj vest for Århus i 2007.

Her talte den 80-årige fhv. modstandsmand for en gruppe unge mennesker, som han gav mod til at fortsætte kampen for det nationale, uanset hvor svær situationen er.

Nej, det er ikke nogen tilfældig nordmand forfatteren har valgt at skrive om.

Når man kender såvel Ole Hasselbalch og Jan Høeg, er man klar over, at det er væsentlige begreber der er blevet bragt på bane i det store interview som forfatteren har haft med Jan Høeg.

Tanken om lighedspunkter imellem Jan Høeg, og nedkastningschef Jens Toldstrup, som forfatteren har kendt, må have givet forfatteren et godt udgangspunkt til at skrive bogen.

Det er begreber som national suverænitæt, - viljen til at forsvare denne, - samt retssikkerhed for befolkningen, og retten til at ytre sig frit, - også i spørgsmålet om, hvordan et flertal kan give sig selv ret til at ændre Danmark eller Norge til et multietnisk samfund.

Det er disse centrale aspekter Ole Hasselbalch har bragt frem i sin bog.

I kapitlet "Larvik 9. april 1940. fortæles der om den 17-årige Jan Høegs spæde modstandsarbejde, som bestod i at bringe nyheder via en illegal radimodtager fra den norske afdeling af BBC i London. Sammen med en kammerat lavede han en nyhedsoversigt, Det frie Norge, som blev omdelt i Larvik af an-

dre kammerater.

I kapitlet "Besættelsen" fortælles der om en systematisk aflytning af interne tyske kommunikationer, herunder GESTAPO's.

Det fandt sted i biografen i Larvik. Det fortsatte indtil marts 1944, hvor der kom arrestationer.

Men Jan Høeg fortsatte kampen, og var til krigens afslutning fulltidsmodstandsmand. Han levede fuldt op til Jens Toldstrups mål "uden kamp, ingen sejr".

At Jan Høeg var at finde blandt stifterne af FMI, Folkebevægelsen Mot Innvandring i oktober 1987, kan ikke undre nogen der kender hans fortid.

Det gik ikke stille af.

I Norge er der mindst lige så meget selv-censur som i Danmark.

At kredsen omkring stiftelsen af FMI for en stor dels vedkommende var fhv. modstandsfolk, og kendte personer som professor Harald Trefall, fra Bergen, den kendte militærmand Bjarne Dahl, højesteretsadvokat, fhv. stortingsmand og modstandsmand Erik Gjems-Onstads, så blev de alle stemplet som de skinbarlige racister.

En af Jan Høeg's gode kampfæller lektor Torfinn Hellandsvik, tog sig af bladvirksomheden, og udgav tidsskriftet Norsk Information. Heri bragtes en masse oplysninger på linje med Danske- ren om demografi, statistik, samt forholdene i andre lande, islam, pressens misinformation, samt meningsstoffet.

Jo, Ole Hasselbalch og Jan Høeg er kommet langt omkring i bogen "Ja, Jeg Elsker Dette Landet". Den kan anbefales på det varmeste.

Poul Vinther Jensen

Ved en højtidelighed den 4. maj overrakte pastor Søren Krarup officielt Ole Hasselbalchs bog til bogens hovedperson.

Film

Regnestykker uden facitliste

Pårørende til en hovedperson i filmen "Flammen og Citronen" har i den almindelige pressedebat besværet sig over, at langt fra alle persontegninger i filmen er fuldstændig nøjagtige og dermed retvisende. Det er utvivlsomt rigtigt. En eller anden er muligvis gjort helt eller delvis uret. Men anderledes kan det vel næppe være, når en yngre generation søger at skildre det, der stak dybt under huden på en ældre. Uanset hvor meget filmmagerne tilstræber realisme eller ej.

Forsøget på nøjagtighed i skildringen skal dog ikke underkendes. Det skal derimod herfra anerkendes med allerstørste tak og ditto skulderklap til kunstnerne bag værket. Når det kommer an på "Flammen og Citronen" er der absolut ingen tvivl om, at både skuespillere, manuskriptforfatter, instruktør og – ej at forglemme – kulissemagerne har gjort et fremragende arbejde og lagt allerstørste oprigtighed for dagen. Flot, stærkt, voldsomt og hårdtslående er det uden forbehold – også selv om visse scener, især slutscenen, er strammet noget mere end de virkelige hændelser. Men det bør berettiget tilskrives den kunstneriske frihed ud fra et flot og virkelighedsloyalt resultat.

For det er også sandt, at filmen – der er et forrygende stykke digter- og filmkunst – kommer så tæt på virkeligheden og de smertefulde spørgsmål, der under besættelsen dagligt blev smidt i ansigtet på alle danskere, at ikke kun unge biografgængere kan tvivle på, om der er tale om digterisk eller dokumentarisk stof. Filmen gør hverken krav på at være absolut digt eller absolut sandhed. Den nævner det end ikke.

Thure Lindhardt og Mads Mikkelsen

Men forfatteren til disse linjer (årgang 1953), hvis forældre oplevede besættelsen tæt på egen krop og har berettet fyldigt og hjertevarmt derom, ser et oprigtigt forsøg på i kunstnerisk form at skildre, hvad der dengang skete i Danmark under den nazityske besættelse.

Her var en stor del af danskerne lige-glade, nazisympatiserende og opportunistiske. Og en anden stor del var bange, dybt sårede, kede af det og opportunistiske. Og så var der de – efter manges skøn – rundt 5.000 personer, der på forskellig vis gik aktivt ind i modstandskampen mod en besættelsesmagt og dermed fjende. Dem, der udså fjenden trods øvrighedens bastante bortforklaringer. Dem, der derfor bagefter af feldmarskal Montgomery flot og hjerteligt blev betegnet som *second to none*.

Dybest set forholder det sig nogenlunde ligeså med modstanden mod den nuværende besættelsesmagt, der endnu ikke bærer uniformer (bortset fra kvinderne) og langt overstiger det antal på maksimalt 180.000 tyske soldater, som i tidsrummet mellem april 1940 og maj 1945 var udstroget i Danmark. Derfor virker filmen uhyggeligt aktuel, fordi den hele tiden bringer aktørernes tanker i forgrunden.

For "Flammen og Citronen" fortæller ikke bare en historie men skildrer også, hvordan aktørerne dengang på bedste

beskub og efter bedste evne tænkte, så det knagede: Hvad er i grunden skæg, og hvad er snot i denne her situation? Hvem kan vi stole på, og hvem ikke? Hvem er nazimedløber, og hvem er ikke? Og hvad skal det hele overhovedet ende med? Dør vi, eller vinder vi? Gør vi overhovedet det rigtige?

Bortset fra, at der i filmen måske kører lidt færre generatordrevne biler rundt end dengang, er alt søgt genskabt ned til mindste detalje – og forsøget virker yderst vellykket. I farverige og forrygende scener får publikum blæst massevis af tidsånd ud på lærredet – herunder en fin og ganske hudløs skildring af modstandsbevægelsens nødvendigvis barske ledelsesform lige fra høvdingetil indianerniveau. Filmen viser ikke "gode" og "onde" – den viser mange nuancer og handler dybest set om, at "det gode" aldrig kan vælges i situationen. Højst det mindste "onde" med alle de fejl, det nu måtte indebære.

Nogle har meget rammende kaldt en kedelig kriminal- eller action-film for en *tørve-thriller* – men den betegnelse fortjener "Flammen og Citronen" bestemt ikke. Det er en spændende og sandhedssøgende film, hvis oprigtighed på sin egen måde gør den til at være *second to none*. Her er der fynd og klem – og ingen krukke "dogme-hjemmevideoer". Den anbefales varmt. Ikke mindst til de yngre årgange, der intet ordentligt har lært om stoffet i skolen, men som her har en fin kunstnerisk tilskyndelse til at studere historien på egen hånd.

Keld Rasmussen

Foreningsnyt

Grundlovsmøde i Århus

Ved Borum Eshøj, Eshøjvej
D. 5. juni kl. 14

Talere:

Tomas Kierstein, næstformand for DDF
Jan Høeg, Norge, formand for FMI
Poul Vinther Jensen, fhv. næstformand

For bilister er der parkeringsplads på Eshøjvej
Fra Århus C går der bus til Eshøjvej

DDF har udgivet en ny folder:

Det skulle være så godt.....

DEN DANSKE FORENING

.....Og så er det faktisk skidt

"Vi vil komme til at stå med et alvorligt sikkerhedsproblem!"
dåværende formand for Den Danske Forening,
Ole Hasselbalch, i TV2's høring om indvandrere og
flygtninge i 1995

Fotomontage, København februar 2008

Den Danske Forening har udgivet en ny folder. Formatet er et foldet liggende A4-ark. Foruden ovenstående illustrationer indeholder folderen en kort opsummering af de problemer, som foreningen advarede imod for 20 år siden - og hvordan det faktisk gik, fordi advarslerne ikke blev taget alvorligt. Endelig opridses, hvad der må gøres, for at situationen ikke skal blive meget værre - måske uoprettelig - i de kommende år.

Alle, der vil hjælpe med omdeling af folderen, bedes kontakte sekretariatet: danskeren@danskeren.dk eller tlf. 86132401.

DANMARKSFONDEN AF 5. MAJ 1995

Danmarksfonden af 5. maj 1995 er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag, der mærkes "Danmarksfonden", kan indsættes på Den Danske Forenings girokonto.

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af *Danskeren*, til foreningens adresse eller Danske Bank Reg.nr. 9173 konto 4547551.
- Jeg ønsker mere information om foreningen.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet *Danskeren* (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m. m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

*Kupon bedes indsendt til:
DDF, Skomagergade 25, 4000 Roskilde*